

JUNGTINIŲ VALSTIJŲ ĮSIVERŽIMAS

... Viešpaties valia kartkartėmis įvyksta tam tikri dalykai. Kaip tik neseniai mes nuvažiuojame į Denverį ir grįžome. Manau, kad jie norėtų atsiliepiamų apie surinkimą. Tai buvo vienas geriausių surinkimų per paskutiniuosius metus. Mums tai buvo nuostabus laikas. Truputėlį daugiau nei du tūkstančiai atidavė savo širdis Kristui, neskaičiuojant tų, kurie gavo Šventosios Dvasios krikštą, be to mūsų brangus Viešpats Jėzus darė didelius ženklus bei stebuklus tiems Denverio žmonėms. Buvo didžiulis išsiliejimas, susirinko daugybė žmonių. Iš pradžių, kai mes pradėjome, buvo maždaug penki tūkstančiai. Mes buvome Mammoth Gardense. O trečią vakarą tenai netgi nebuvo vietos žmonėms stovėti. Buvo tokie nuostabūs penki vakarai!

² Mes išvažiuojame iš ten ir vykome į Kanadą, mes su sūnumi. Mes pakilome į kalnus, užėjo pūga. Manau, jog girdėjote apie tai per radiją. Joje žuvo šimtas aštuoniasdešimt aštuoni žmonės. Ir mes buvome įstrigę pusnyse keletą dienų tuose kalnuose. Mūsų surinkimas baigėsi, mes dabar grįžome namo prieš vėl išvykdami. Taigi mes tikimės, jog tai galbūt buvo tokia Dievo valia, kad kažkur kitur bus geresnis surinkimas. Jis paruošė mums kažką, ko mes nežinome

³ Mes vaikštome tarytum tamsiame pasaulyje, bet ne tamsoje. Mes tiesiog einame paskui, kai Šviesa eina, tuomet mes sekame paskui Šviesą.

⁴ Ir mūsų Dangiškasis Tėvas, galimas dalykas, turėjo kažką, apie ką mes neturime net supratimo. Ten galėjo tykoti koks nors pavojus. Arba, vėlgi, Jis galėjo veikti ką nors, kad tąjį atvestų. Jūs suprantate, Dievas gali tiesiog taip veikti vieną žmogų; Jis pakeičia visą naciją tik dėl to vieno žmogaus, kad jis įeitų. Ir todėl mes žinome, jog visa tai buvo Dievo garbei. Ir mes dėkojame Jam už tai, ir už tai, jog saugo mus. Buvo daug, ką mes . . .

⁵ Mes su Billiu padėjome jiems, pavežėjome, visame kelyje buvo žmonės, patyrę avarijas ir visa kita. Bet mes atvažiuojame be jokių bėdų. Kartą mes nuvažiuojame nuo kelio, tačiau tai neilgai tetruko. Toks žmogus iš rančos atėjo ir ištraukė mus traktoriumi. Tiesiog slydome; buvo labai slidu.

⁶ Ir to pas juos nebuvo jau . . . Negalėjo, senbuviai negalėjo prisiminti šitokios pūgos tame krašte tokiu metų laiku, Raundape, Montanoje. Ir mes buvome . . . Mes žinome, jog tokiais išskirtiniais atvejais mūsų Viešpats prideda Savąją ranką. Tai įvyko tam tikru tikslu, mums į gera. Štai kas—mums į naudą.

⁷ Taigi grįžęs paskambinau Broliui Nevilliui ir pasakiau: “Sėkmadienį būsiu namie. Ir—ir jei tu norėtumei, kad ateičiau

ir galbūt pravesčiau sekmadieninę pamoką, ką gi, gerai”. Ir pasakiau: “Tada aš. . . aš labai džiaugsiuosi, galėdamas ateiti”.

⁸ Jis tarė: “Na žinoma, Broli Billai”. Tęsė: “Mes visuomet taip džiaugiamės tavo apsilankymu”, kilniai atverta širdimi ir nuoširdžiu priėmimu. Ir paskelbė vakar per savo radijo programą. Taigi mes dėkingi už visa tai.

⁹ Na o ši rytą Motinos diena. Daugelis žmonių visur išgirs pamokslus apie Motinos dieną, žmonės kalba apie motiną, kas, mano manymu, nuostabu. Paliksime tai likusiai tarnavimo daliai.

¹⁰ Ši rytą paskelbiau, kad tema: *Jungtinių Valstijų įsiveržimas*, kuria norėjau kalbėti. Na jūs, ko gero, girdėjote radijo laidą, šiandien dar daug išgirsite. Ir šio vakaro tarnavime, galimas dalykas, bus pamokslas apie Motinos dieną. Todėl aš pamaniau, kad šį rytą paskelbsiu: “Įsiveržimas”.

¹¹ Kalbėjau apie tai Denveryje, imsiu ne visiškai taip pat šį rytą, jei Dievas norės. Ir tuokart buvo puiku. Viešpats tiesiog puikiai palaimino. Tai kartais mums sutiekia lyg ir . . .

¹² Jus truputėlį sukrečia, kai suvokiate visa tai, ar ne, kartais? Ir mes meldžiame, kad Dievas tai padarytų.

¹³ Ir, beje, tenai, kai mes praėjome. . . Denverio Verslininkai rėmė tą surinkimą, ir tas rėmimas šiek tiek skyrėsi nuo mano ankstesniųjų.

¹⁴ Paprastai tarnautojai, remiantys surinkimą, jie pasako. . . “Ar paskelbėte?” “Taip, bažnyčiai”. Tuo viskas ir baigiasi. Tai ganytojai; jie nori, kad jų banda žinotų. Tai tik. . . Tai jų reikalas.

¹⁵ Tačiau Verslininkai pasiėlgė šiek tiek kitaip. Jie norėjo, kad pasaulis apie tai sužinotų, todėl jie iššvaistė apie tris ar keturis tūkstančius dolerių reklamai ant tramvajų, taksi, ant automobilių buferių ir visur kitur. Buvo puiku.

¹⁶ Po to, kai tarnavimas pasibaigė, jie pasišaukė mane į šalį, pasakė: “Broli Branhamai, kuo dabar mes jums galėtume padėti? Kaip mes galime jums atsidėkoti?”

¹⁷ Aš pasakiau: “Na žinoma, nieko”. Tariau: “Jūs man nieko neskolingi”. Tariau: “Galite apmokėti mano viešbučio sąskaitą, jei norite”.

¹⁸ “O, mes norime ką nors padaryti dėl jūsų”. Ir jie ne. . . Aš nieko iš jų nepaėmiau.

¹⁹ Taigi vadybininkas susikvietė juos. Jis tarė: “Manau, kad jis mėgsta medžioti ir žvejoti, ar ne?”

Jis pasakė: “Taip”.

²⁰ Vienas verslininkas turėjo rančą ir tarė: “Aš tiesiog padarysiu jam tokią dovaną”.

²¹ Na p. Mooras nuvyko tenai apsižvalgyti ir turėjo grįžti raitas apie penkiasdešimt šešis kilometrus. Aš tariau. . . P. Mooras

pasakė: “Norėčiau pamatyti Seserį Branham, sėdinčią ant arklio ir grįžtančią iš ten”. Taigi jis, jie, ir . . .

22 Bet po to, vis dėlto, jie nuvyko į tą sodybą Silver Plume, Kolorade. Tai turėtų būti toje pusėje. Jie nupirko tenai nedidelę rančą ir įrenginėja dabar man ten penkis kambarius tame Silver Plume, Kolorade, tai yra pačioje kalnų širdyje. Na, žvejai, manau, jog tai geras metas, bus gera vieta atsikvėpti po surinkimų ir visa kita, jei Dievas leis. Tai priklauso nuo Jo, suprantate.

23 Dabar norėčiau nukreipti dėmesį į Žodį. Aš taip myliu Žodį, gyvąjį Dievo Žodį. Tai yra, viduje Žodžio yra Gyvybė. Taigi: “Žodis, raidė žudo, bet Dvasia teikia Gyvybę”. O Gyvybė yra Žodyje, nes tai Dievo Žodis. Gyvybė yra Jo Žodyje.

Tarytum pasakyčiau jums: “Aš suteikiu jums . . .”

24 Tu sakai: “Aš alkanas ši rytą, Broli Branhamai. Ar galėtumėte duoti man penkis dolerius?”

25 Aš pasakyčiau: “Duosiu”. Taigi čia lygiai tiek pat gyvybės, kaip tame mano pažade.

26 Lygiai taip pat ir Dievas. Kai Dievas ką nors pažada, tuomet kas yra Dievas, Jo . . . Jis turi būti Savo Žodyje. Suprantate? Šis Žodis vertas ne . . . Šis Žodis yra lygiai tas pats, kas ir Dievas. Jis yra Dievas.

27 Tavo žodis yra tai, kas tu esi. Tai tavo išipareigojimas; mes taip vadindavome. Tavo išipareigojimas yra tavo žodis. Jei mes negalime priimti tavo žodžio, tuomet aš neturiu pasitikėjimo. Bet jei aš galiu priimti tavąjį žodį dėl kažko, tuomet tai garbingas žmogus.

28 Ir Biblijoje pasakyta: “Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas”. Matote? Matote? “Ir Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų”.

29 Jei tik pamąstytumė, ta pati žemė, kurioje mes gyvename šįryt, yra Dievo Žodis. *Tas* medis yra Dievo Žodis. Ir tu, tavo kūnas, yra Dievo Žodis. Dievas ištarė jį egzistavimui, padarė jį iš nieko; nieko nebuvo.

30 Ar kada atkreipėte dėmesį, iš kur atsirado žmogaus gyvybė? Viena mažutėlė ląstelė, tokia maža, kad žmogaus akis negali jos įžiūrėti; tik per didelį, galingą mikroskopą. Ir iš jos išsivysto septyniasdešimtys, šimto kilogramų žmogus. Iš kur jis atsirado? Suprantate? Dievas tik ištarė, ir prasidėjo, natūraliai, augo ir štai pateikta tiksliai. Jis kiekvienam medžiui, viskam ištarė egzistuoti. Ir tai toks nuostabus, nuostabus dalykas ši rytą regėti Dievo Žodį.

31 Na ši, ši rytą, Senajame Testamente atsiverskime Kronikas. Buvau šiek tiek prislėgtas . . . Kol jūs dabar atsiversite Kronikas, 18-tą skyrių. Buvau šiek tiek pavargęs. Bet jei Viešpats norės . . .

³² Nesu tikras; daugiau žinosime trečiadienio vakarą. Jei Viešpats norės ir bažnyčia pasijus vedama tuo keliu, norėčiau, kad trečiadienį, ketvirtadienį, penktadienį, šeštadienį ir sekmadienį čia būtų prabudimas, tiesiog Žodžio mokymo prabudimas. [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Trečiadienį, ketvirtadienį, penktadienį, šeštadienį ir sekmadienį tiesiog Žodžio mokymas; ne gydymo tarnavimai, bet mokymas. Galbūt Viešpats ves mus šiuo keliu. O paskui mes. . . Man taip patinka būti su jumis ir bendrauti su jumis, dėl Žodžio. Labai dėkoju jums už tą puikų, nuostabų “amen”.

³³ Dabar 18-tas Kronikų skyrius ir pradėdant 12-ta eilute, norėtume trumpam sutelkti savo dėmesį į šios dienos esminę temą. Pirmoji Kronik- . . . Ar Antroji Kronikų, atleiskite. Antroji Kronikų 18:12, perskaitysime dalį čia ir pasižiūrėsime, ką mūsų Viešpats duos mums sužinoti.

Pasiuntinys, nuėjęs pakviesti Michėjo, jam sakė: ‘Štai pranašų žodžiai vienbalsiai skelbia gerą žinią karaliui; tebūna ir tavo žodis, meldžiu tavęs, panašus į jų, kalbėk, kas gera’.

Michėjas atsakė: ‘Kaip gyvas VIEŠPATS, ką mano Dievas man sakys, tą kalbėsiu’.

Jam atėjus pas karalių, šis jo paklausė: ‘Michėjau, ar mums eiti kariauti į Ramotgileadą, ar ne?’ Jis atsakė: ‘Eikite ir laimėkite, jie bus atiduoti į jūsų rankas’.

³⁴ Dabar, kad šiek tiek pagrįstume savąsias mintis; vėl tarkime žodelį Jam.

³⁵ Mūsų Dangiškasis Tėve, dėkingomis širdimis kreipiamės į Tave dabar dėl pražuvusių sielų, dėl tų, kurie vargsta, dėl bažnyčios. . . Teįeina dabar Šventoji Dvasia į Žodį, mes meldžiame. Įvesk Ją į kiekvieną širdį, kuri vargsta. Ir kai Jis įneš Savo Žinią Žodžio jėga į širdį, kad mes visi Ja praturtėtume širyt; išeidami, iškeliaudami iš maldyklos, džiaugdamesi ir šlovindami Dievą, sakydami: “Mūsų širdys dega dėl Jo Buvimo”. Mes prašome to Jo Vardu. Amen.

³⁶ Mūsų veiksmo pagrindas širyt tragiškas. O Senasis Testamentas man visuomet yra Naujojo Testamento atspindys ar—ar numatymas. Daugelį kartų man sakė: “Broli Branhamai, kodėl tu visuomet imi Senąjį Testamentą? Beveik visuomet, imdamas ištrauką, grįžti prie Senojo Testamento”. Darau taip dėl to, kad man patinka simboliai. Man patinka . . .

³⁷ Mano išsilavinimas labai ribotas, kaip visi žino. Ir vienintelis būdas, mano manymu, būti arti tiesos—žiūrėti į pavyzdžius, įžiūrėti ir suprasti planą. Ir tuomet aš žinau, jog kas buvo *ten*, kažkas panašiai bus ir *čia*, kadangi tai tėra atvaizdas. Ir aš visuomet žvelgiu į Senąjį Testamentą, kad pamatyčiau, ką darė Izraelio vaikai, kad pamatyčiau, kokia buvo bausmė už nuodėmę, kad pamatyčiau, koks buvo pranašų teisingumas, kad

pamatyčiau, kaip klostėsi visi tie reikalai; ir tuomet aš turėsiu supratimą, kaip *tai* yra čia, tai parodė, kokia bus visuotinė pabaiga.

³⁸ Tuo metu dideli dalykai nutiko Izraeliui. Tai buvo vidurnakčio tamsoje.

³⁹ Senajame Testamente, jei Viešpats norės, galbūt ateinančiuose tarnavimuose, norėčiau parodyti, kokie yra Septynių Bažnyčios Laikotarpių simboliai Senajame Testamente. Jie prasidėjo lygiai taip pat, kaip ir Bažnyčios Laikotarpiai Pagonių bažnyčioje, ir perėjo panašų tamsųjį laikotarpį, ir priėjo šlovingą Sekminių laikotarpį, nusileidus Šventajai Dvasiai ankstyvojoje bažnyčioje. . . Žydų susikirstyme. Paskui ėjo per kitą Pagonių bažnyčios epochą—tamsiuosius amžius, o paskui pabaigoje vėlgi išeina į Tūkstantmetį.

⁴⁰ Na kaipgi tais viduriniaisiais amžiais tas didis karalius Achabas sustiprėjo. O jis iš dalies priklausė nuo kitų karalių izraelitų, kuris buvo. . . Pats Achabas buvo lyg ir tikintysis prie ribos. Aš dažnai minėdavau jį tokį, nes jis vienu metu būdavo *šioje* užtvaro pusėje, kitu metu—*anoje* užtvaro pusėje.

⁴¹ Tu niekuomet nežinai, kaip elgtis, kai žmogus yra toks nepastovus. Ar žmogus, kuris pareiškia, jog yra Krikščionis, ir toks nepastovus, tu nežinai, kaip elgtis su tokiu žmogumi. Šiandien jie Krikščionys; rytoj tu nebežinai, kur jie. Šiandien bažnyčioje jie džiūgauja ir gieda, ir garbina Dievą; o rytoj išėję geria, puotauja, tąsosi šen bei ten. Su tokiu žmogumi sunku ką ir bepadaryti.

⁴² Prisimenu, kai buvau dar vaikas, turėjome seną arklių, kuris visą laiką šokinėdavo per užtvarus. Manau, kad daugelis mano amžiaus prisimenate tuos laikus, kai važinėjo arkliai su vežimais. Aš pats daugelį kartų ta gatve esu važnyčiojęs arklių su vežimu. Man keturiasdešimt penkeri. Taigi jie, prisimenu. . . Tam senam arkliui ant kaklo mes uždėdavome tokį jungą kaip karvei, kad jis nešokinėtų per užtvarus. O jis vis tiek šokinėdavo. Jis užkabindavo tą jungą ir apskurdavo, ir taip toliau. Jis peršokdavo užtvaram. O vieną dieną jis. . .

⁴³ Man buvo įdomu, kas jį taip traukė. Tenai buvo didelė gili duobė. Na jis stovėjo aukštoje liucernoje, bet užsinorėjo. . . Toje gilioje duobėje buvo išdygę keli lapeliai sodo žolės. Ir jis, peršokęs užtvaram, pateko į tą gilią duobę, kurioje kyšojo vielos ir stiklai. Taigi jis atsidūrė mūsų—mūsų šiukšlių duobėje, pateko ten dėl kelių grybšnių sodo žolės. Ir mes turėjome atsivesti dar kelis arklius, kad ištrauktume jį iš tos gilios duobės. Patekęs tenai, jis pakibo. O kai jau atsistojo, visas virpėjo ir kraujavo, ir—ir taip įvyko tik dėl vieno ar dviejų grybšnių tos sodo žolės, kai jis stovėjo liucernoje beveik iki kelių.

⁴⁴ Aš dažnai mąstydavau apie tą atvejį. “Sunkus nusižengėlio kelias”. Jis nebuvo ramus ten, kur ėdė ir kur buvo nuostabu,

bet . . . jis turėjo peršokti užtvarą ir visas susimušti, susipjaustyti, kad gautų tik grybšni kitokios žolės. Panašiai elgiasi ir žmonės, kurie peršoka Dievo ganyklos užtvarą. Netikite? [Tikintieji sako: “Amen” – Red.] Pereina, išeina šiandien; įeina. Būna bažnyčioje, nuostabiai praleidžia laiką; paskui, rytojaus dieną, parduoda už kažką panašaus. Tai labai ap sunkina.

45 Achabas daugiau ar mažiau buvo tokio tipo žmogus. Kur tik vėjas pūtė, ten Achabas kreipė savo bures, pūtė jis į *šitą* pusę ar į *ana*. Visa sugadino jo santuoka su ta moterimi, kuri buvo mažoji princesė, karaliaus duktė, Jezabelė. Labai dailios išorės, labai graži moteris, bet širdyje ji buvo pikta. Ji buvo stabmeldė ir ji privertė visą Izraelį . . .

46 Na kaip norėčiau čia suvesti tuos galus kelioms minutėms ir pasiekti esmę, kalbant apie motinystę, suprantate. Kai vyras žengia į santuoką; mergina, moteris, kurią jis . . . Tai daugiau, nei tik žvelgti į grožį. Tu turi rasti tą, su kuo susijungtumei siela ir kūnu; tą, kas iš tiesų būtų tavo draugas ir bičiulis, kas išvertų su tavimi visus išbandymus.

47 Na, bet Achabas, jis įsimylėjo ją dėl jos grožio, mano manymu, ir vedė. Nieko kito iš jos ir nebuvo galima laukti, kai ji buvo tokia sugedusi. Ir štai ji atėjo. O paskui, būdamas taip jos susvystytas ir mylėdamas ją, jis privertė visą Izraelį nusidėti ir eiti prieš Dievą, sugriauti aukurus Dievui; pastatyti aukurus Baaliui. Ir jie tuo metu visame Izraelyje garbino Baalį.

48 Taigi jo žmona privertė teisųjį Nabotą . . . Daugelis skaitėte apie jį. Kaip jis apgaule atėmė jo daržą; ir prisiekė, melavo, melagingai liudijo prieš jį. Nes ji norėjo pasitarnauti savo vyrui; ir užmušė teisų žmogų tam, kad pasiimtų jo daržą ir prijungtų jį prie rūmų žemės.

49 Į visa tai žvelgė Dievas. Taigi pranašas Elijas, didis, galingas Viešpaties tarnas, pranašavo ir pasakė Jezabelei, kas jai nutiks. O Achabui jis pasakė, jog šunys laižys jo kraują. Na, kai Dievas ką nors sako . . . Žinoma, tais laikais tiesus Viešpaties Žodis ateidavo per pranašą.

50 “Dievas daugel kartų ir įvairiais būdais yra kalbėjęs tėvams per pranašus, šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo per Savo Sūnų, Kristų Jėzų”.

51 Taigi *Šis* yra Žodis. Ir jeigu kas nors Tam prieštarauja, palikite tai. Suprantate? Na, o antra, šiandien Jis kalba per pranašą, numatantįjį, ir taip toliau. Tačiau pirmiausia yra *Šis*, Žodis, taigi.

52 O Achabas padarė šią piktadarystę. Jis ėjo toliau; Dievas daugelį metų laimino žmones. Ir, galų gale, Juozapatas buvo Judo karalius, o Achabas buvo Izraelio karalius.

53 Taigi Juozapatas buvo teisus žmogus. Jis buvo Asos sūnus. Asa buvo teisus žmogus, jis sugriovė visus aukurus stabams; pastatė aukurus Jehovai. Judoje jie turėjo prabudimą.

54 O po kiek laiko Juozapatas ar, tai yra, Achabas nusiuntė ir rado kitą žemę Sirijoje, kuri, kaip jis manė, priklausė jam, kurią jis sugalvojo užimti. Todėl jis klausė Juozapato, ar jis neateis ir nesudarys su juo sąjungos.

55 Žinoma, tai didžiulis pavojus, suprantate, tenai jie matė tą didį karalių Achabą, o čia matė didįjį Juozapatą; vienas buvo drungnas; kitas—Dvasios pripildytas žmogus. Būkite budrūs, sudarydami sąjungą. Sekite, ką darote, kaip įsikinkote drauge su netikinčiais. Būkite nesusitepę, ypatingai tokią dieną, kurią mes gyvename.

56 Aš tikiu, bažnyčia, be jokių abejonių, tai dega mano širdyje. Štai dėl ko aš laikiu šių būsimų penkių vakarų; kad prieš tam įvykstant, dar kartą bažnyčia būtų kruopščiai peršukuota, Biblija.

57 Mes gyvename to meto atspindžiuose. Tai gali įvykti bet kuriuo laiku. Kai matome, jog atėjo laikas įvykti tam tikriems dalykams; kaip tik tokios priešo piktadarystės, kaip tik tos jėgos. Mes žvelgiame į tas pūgas ir į visa tai, visas tas epidemijas, vykstančius įvairius dalykus. Visa tai kyla dėl įsikišimo, bombų sprogdinimo ir visa kita. Jie viską sumaišo. Jie viską gadina Dievo laboratorijoje, kad išpildytų Jo Žodį. Tai įvyks.

58 Taigi atsiranda “nuodėmės žmogus”, galia, taip apgaulingai. Tai bent! Širyt girdėjau, kaip tarnautojas, Dvasios pripildytas žmogus, kalbėjo apie žvėries ženklą ir sakė, jog antikristas—tai Rusija. Kokia klaida! M-hm! Rusija neturi nieko bendra su juo. Ne, pone. Tai pagal Raštą. Na, bet atkreipkite dėmesį į perspėjimą šiuo didžiu laiku, kuriuo mes gyvename.

59 Na, o Juozapatas pasijuto esąs svarbus, nes didis Izraelio karalius pakvietė: “Ateik, aplankyk mane”. Ir jis nuėjo tenai. Jie ėmė jautį ir avi, ir taip toliau, aukojo. Visą laiką Achabas širdyje buvo apgavikas, nes jis To negarbino, ne teisia širdimi aukojo tas avis ir visa kita, kadangi jis linko daugiau į žmonos religiją.

60 Ir žiūrėkite, kai tik Achabas vedė Jezabelę tuo tamsiuoju Izraelio laikotarpiu, jis į Izraelį atnešė stabmeldystę,—tikras šiandienos atvaizdas. Kaip tik tamsusis laikotarpis; kai paliekame senuosius apaštalus, antras ratas, trečias ratas, į tamsųjį laikotarpį, tūkstantis penki šimtai metų. Lygiai kaip Achabas vedė Jezabelę ir į Izraelį atnešė stabmeldystę, taip ir Šventosios Dvasios bažnyčia vedė -izmus ir gražino stabmeldystę, šiandien tai Krikščionybės forma. Matote? Matote, labai tamsu! O dabar juda toliau, kiekvieną dieną; kiekvienas bažnyčios laikotarpis juda prie to paties dalyko, prie didžiojo kulminacinio taško, į drungnumo būseną, drungnas

Laodikėjos Bažnyčios Laikotarpis! O, kokią siaubingą valandą mes gyvename!

⁶¹ Paklauskite. Noriu prisipažinti, prieš tęsdamas toliau. Esu senamadiškas pamokslininkas, trokštantis vėl išvysti senąsias dienas. Mačiau tiek daug padirbinėjimo, Holivudą, reklamuojantį Evangeliją, kad man jau nusibodo ir aš pavargau nuo to. Taip, pone. Noriu išvysti senamadiškumą. Bijau, kad Krikščionybę žmonėms darome pernelyg gražia; pavojinga riba.

⁶² Taigi Juozapas atvyksta, galvoja: “O, gerai, šis didis Izraelio karalius, aš tik... O, mes... Viskas bus gerai”. Ir ką gi jis padaro, apimtas to didelio žavėjimosi? Jis sudarė sąjungą kilti ir kovoti su priešu, dėl paprastos priežasties: nes jie pasakė: “Mes esame ta pati tauta”. Tačiau jie nebuvo. Viena buvo Dvasios pripildyta grupė, kita buvo drungna grupė. Jie nėra ta pati tauta. Ne, pone. Tu negali... .

⁶³ Tamsa nesibiūliuoja su šviesa. Naktis negali egzistuoti, esant saulės šviesai. Klatingiausias laikas yra tarp tų momentų. Kaip tik, kai saulė leidžiasi ar teka, tuomet yra klatingiausias laikas. Tuomet nepakankamas matomumas, kad aiškiai matytųsi; automobilio žibintai neapšvies gerai ir aiškiai. Geriau, kai tamsu arba šviesu. Jėzus pasakė: “Būk karštas arba šaltas, nebūk drungnas”. Būtent tai yra pavojinga riba.

⁶⁴ Ir tuomet atvyko Juozapas, buvo sudaryta ta didžioji sąjunga, kuri nepatiko Dievui. Ir atkreipkite dėmsį, kaip tik tuo metu, kai kilo visas tas susijaudinimas: “Aš įgijau to karaliaus palankumą. Ir, ak, aš—aš—aš bičiuliausiuosi su tuo kaimynu. Aš... .”

⁶⁵ Matai, būk atsargi, bažnyčia! Suprantate? Štai kas kelia visus nemalonumus šioje ar kitoje maldykloje. Suprantate? Būkite atsargūs, žiūrėkite, su kuo bendraujate. Suprantate? Iškart išeikite, būkite arba už Kristų, arba prieš Jį. Suprantate?

⁶⁶ Na, o tas vyrukas sudarė sąjungą ir manė kažką puikiai nuveikęs. Vis dėlto jis pasakė: “Argi prieš eidami neturėtume pasiklausti Viešpaties?” Na Juozapas dar buvo pakankamai religingas, nors padarė klaidą, nuėjęs pas tą karalių, bet dar buvo pakankamai religingas, kad pagalvotų: “Ką gi, mes bent jau turime pasiklausti Viešpaties”.

⁶⁷ Na, o Achabas ėjo, netaręs nė žodžio; viską darydamas mašinaliai, fiziškai, žmogišku keliu.

⁶⁸ Man tiesiog įdomu, bažnyčia, ar ne taip būdavo daugelį kartų, kai darėme klaidas. Įvertiname viską ir pasakome: “Na ką gi, tai turi būti *šitai*”, ir taip sutvarkome.

⁶⁹ Manau, kad šiandien tokioje būsenoje atsidūrė daugybė amerikietiško evangelizmo, kad mes suteikėme jam, sakyčiau, holivudiško evangelizmo formą, daugybę žavesio. Mes matome šiandieninį evangelistą, lipantį ant pakylės ir, varge, jis toks

pasipūtęs ir prieš pradėdamas pamokslauti pripasakoja galybę juokelių ir panašiai, už katedros elgiasi nesantūriai, tarsi klounai. Kai ateina laikas kviesti prie altoriaus, žmonės netgi nemato jokio nuoširdumo tame kvietime prie altoriaus. Štai taip. Štai kodėl pasaulis šiandien yra toks drungnas.

⁷⁰ Stebiuosi aš šiandien. Tai tiesiog, šiandien, aš. . . Bažnyčia, mes stengėmės siųsti savo berniukus į mokyklą, kad jie išmoktų psichologijos ir visa kita, kad žinotų, kaip sukurti programą, eiti prie katedros ir surengti mūsų. . . Pamokslas toks viliojantis, kad pritrauktų žmones, kad prikaustytų jų dėmesį. Ir daug didelių psichologų eina kaip mokytojai, dramatinuojuoja ir pateikia begalę visko. Ir man tiesiog įdomu, kai jie. . . Mes visuomet pasakojame apie bažnyčios grožį ir patrauklumą. Tačiau mes jiems nepasakome: “Tas, kas nori eiti paskui Mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka Mane”. Man įdomu, ar mes nepernelyg išpūtėme bažnyčios grožį tam, kas ateina.

⁷¹ Pavyzdžiui, baptistų bažnyčia šiandien turi tokį šūkį: “Milijonu daugiau, nei keturiasdešimtaisiais”, priimdami nariais tūkstančius ir dešimtis tūkstančių, neatsivertusius, tiesiog žmonės, kurie vaikščios į bažnyčią ir prisijungs prie jos. O priimti tokius narius yra išskolinimas Jėzaus Kristaus Bažnyčiai. Jie vis dar geria. Jie vis dar rūko. Jie vis dar lošia. Jie vis dar meluoja.

⁷² Jie ateina į bažnyčią tikėdamiesi, jog bus palinksminti grupelės holivudiškų evangelistų, kurie iškyla, įneša žavesį, ant pakyls sustato aibę didelių instrumentų.

⁷³ Kai jiems reikalingas senamadiškas, Dievui pirmenybę atiduodantis šaukimasis, kvietimas prie altoriaus; kur vyrai ir moterys ateitų ne žavėtis ar bėgioti bei krėsti juokus, bet priartėti prie altoriaus ir suvokti Jėzaus Kristaus mirtį, kuris numirė už juos, kad jie vėl galėtų grįžti ištikimi Dievui.

⁷⁴ Man įdomu, ar mes ne tokiu laiku gyvename, kai priimame didelius evangelistus, kokių daug šiandien važinėja po šalis, išmūs evangelistai, studijuojantys psichologiją ir pritraukiantys žmones į bažnyčią. Bet po to, kai kartą jie atėjo į bažnyčią, ką paskui ketini su jais veikti? Kas—kas vyks po jų atėjimo į bažnyčią? Paprasčiausiai prisijungia prie bažnyčios ir grįžta su ta pačia nuodėme ir troškimu, su koku atėjo į bažnyčią. Jie grįžta tuo pačiu keliu. Ir dėl tos priežasties šiandien pasaulis stebi ir kalba: “Na, jei *tas* žmogus tapo religingas, jei *šis* žmogus tapo religingas. . .”

⁷⁵ Bijau, kad mes pernelyg viską supaprastinome. Tai yra, man patinka. . . Manau, džiaugsmas, žinoma, aš tikiu, kad visas džiaugsmas yra Jėzuje Kristuje. Teisingai. Aš tikiu, jog tai džiaugsmas ir laimė. Bet atmink, broli, tai yra agonijos, kančios kelias ir kryžius. Jūs taipogi turite tai suvokti. Štai taip. Įdomu, ar mes nepavaizdavome šiek tiek—ar ne pernelyg pagražinome.

⁷⁶ Aš žiūrėjau, kai mano žmona segė. . . Susiruošiau, o ji ši rytą įsegė man į švarką rožę. Ji pasakė: “Tu turi ją įsisegti. Tavo motina gyva”.

O aš tariau: “O, brangioji, aš nežinau”.

⁷⁷ Motinos diena—nuostabu, bet tai panašiai kaip pasaulyje, jie viską sukomercino, tik kad parduotų gėles ir panašiai. Na tai tik diskredituoja motiną. Mano motina yra mano motina kiekvieną dieną metuose, taip, pone, ne tik vieną dieną.

Aš paklausiu: “Tu myli savo motiną?”

⁷⁸ “Aš nusiunčiau jai gėlių puokštę praeitą Motinos dieną”. Taigi, broli, ji turi būti motina kiekvieną dieną. Tačiau čia tėra komercija.

⁷⁹ Ta gėlė graži. Man patinka gražios gėlės. Aš mažtau apie tai, kai tik. . . Kokia graži yra gėlė! Ji žydi. Ji kvepia. Ir praeivis ją uosto. Gyvūnas eina pro šalį, uosto. Bet, pažvelkite, ji graži. Kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus Bažnyčia, Tai pats nuostabiausias dalykas; Dieviški išgijimai ir jėga, ir stebuklai, ir ženklai, ir nepaprasti dalykai, ir išsilaisvinimas iš nuodėmės. Tai graži vieta. Bet žiūrėkite, jei ta rožė. . . Mes, Bažnyčia, turėsime būti kaip ir visa gamta.

⁸⁰ Ta rožė tokia graži, kad kiekviena karvė lyžtelėtų, jei tik galėtų. Bet gamta aprūpino ją mažais dygliukais, mažomis kyšančiomis ietimis, vadinamomis spygliais, ir jos palieka ją ramybėje. Tai apsaugo ją. Būtent taip.

⁸¹ Ir aš manau, kad jei mes neturėsime Dievo Žodžio, aštresnio už dviašmenį kalaviją tarp Dievo šventumo jėgos grožio, tuomet mes leisime kiekvienai karvei laižyti Tai ir skinti Tai. Ji suteps Tai. Tai bus įsiskolinimas Bažnyčiai. Štai taip.

⁸² Manau, jog šiandien mums reikia daugiau senamadiškų, Dievo pašauktų tarnautojų, neprityusių, galbūt ne taip labai išsilavinusių, bet atvesiančių žmones prie altoriaus, kur jie pajustų kančią. Ne linksmi ir besišypsantys, pokšėdami kramtomąją gumą, užrašantys vardus popieriuje; bet, broli, senovinis šaukimasis ir mirimas, kol vyras ar moteris visiškai neatgailaus už savo nuodėmes ir nepriartės prie Dievo. Amen.

⁸³ Sakau jums, mūsųose būna taip: “Pakelkite rankas, kas nori priimti Kristų”, ir visa kita. Viskas gerai, broli, tačiau tai ne—tai nepanaikina nuodėmės.

⁸⁴ Tu turi pirmiausia atgailauti, tapti teisiu, eiti ten ir iš tiesų šauktis. Prisimenu tuos laikus, kai senamadiški žmonės eidavo į praėjimus, vaikščiodavo keliu, raudodami ir kalbėdamiesi su kaimynais. Tai buvo tų dienų Krikščionys, pasakojantys apie Viešpaties dalykus.

⁸⁵ O šiandien mes įrašome savo vardą bažnyčios knygoje, išename, liekame namie ir nesakome nė žodžio apie Tai. Abejingi! “Kol priklausome bažnyčiai, tol viskas gerai”. Esu

tikras, kad mes čia klystame, žmonės. Pasitikrinkime! Nes tai neatlaikys Teismų. Ne, pone. Neatlaikys.

⁸⁶ Niekas, tik “Tas, kuris eis paskui Mane, teišsižada pats savęs ir temiršta kasdien”. Mirk ant to kryžiaus. Štai taip. Kančia! “Tuo keliu, aš eisiu tuo keliu”,—giedate jūs,—“su paniekintaisiais Viešpaties”.

⁸⁷ Šiandien maštau, koku laiku mes gyvename! Tą evangelizmą jie nušviečia puikia žėrinčia šviesa ir mėgina. . . Kai pamatai į miestą atvykstantį evangelistą, tave apima nuostaba. Aš, mano surinkimai irgi kalti dėl to paties. Štai taip. Kartais man įdomu, kas atvyksta į miestą: evangelistas ar Jėzus Kristus? Na jie. . .

⁸⁸ Neseniai nuėjau tenai, kur turėjo atvykti toks evangelistas. O Jėzaus Vardas. . . Na jie turėjo to evangelisto nuotrauką, “šios valandos žmogus”, žmogus su *šituo* ir žmogus su *anuo*.

⁸⁹ Aš, kartais aš susimaštau apie savo tarnavimą, matau ateinančius žmones. Einu į viešbučio kambarį, sakau: “Dieve, ko—ko ateina žmonės pamatyti: manęs ar Tave?” Suprantate? “Jeigu jie ateina manęs pamatyti, jie dar pražuve; bet, o Dieve, patrauk mane, pašalink mane. Aš noriu atstovauti Tave, Tą, prieš kuri vieną dieną stosis drebančiomis rankomis ir drebančiu, nusilpusiu kūnu, žvelgdamas į Tave. Suvokdamas, jog mano siela priklauso nuo Tavo sprendimo”. Garbinkime Kristų.

⁹⁰ Šiandien jūs sakote: “Na aš priklausu baptistams. Aš metodistas. Priklausu maldyklai. Darau *šitai*”. O, tai neturi nieko bendra su tuo; visiškai. Kai kada man įdomu.

⁹¹ Štai neseniai mačiau skelbimą, kad mieste vyks tokia kampanija. Ir žmogaus žodis, žmogaus vardas didžiulėmis raidėmis matėsi visur aplinkui, *šitai*. O apačioje, kampelyje, buvo užrašyta: “Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius”, pačiame kampelyje. Suprantate?

⁹² Jie perkėlė visą šventumą nuo Kristaus kažkokiam žmogui ar kažkokiai bažnyčiai, ar kažkokiai organizacijai. Broli, sakau tau, bažnyčioje gali būti efektingas, hollywoodiškai krestti juokus. Tačiau Jėzaus Kristaus Akivaizdoje, Jis yra Tas, kuris turi būti garbinamas. Teisingai. Tai tiesa, mano brangus broli ir sese.

⁹³ Nepykite ant manęs. Tik atminkite, kad aš jums pamokslauju. Aš noriu pamokslauti taip, tarytum tai būtų mano paskutinis pamokslas gyvenime. Aš noriu pamokslauti, kiekvieną pamokslą sakyti taip, tarytum mirštantis pamokslautų mirštančiajam. Taip ir yra; mano žvakė dega, kiekvieną dieną; jūsų taip pat. Mes esame mirštantys mirtingieji. Vieną dieną mes stosime priešais gyvąjį Dievą ir mums jau geriau būti visiškai nuoširdžiais dėl šito.

⁹⁴ Siekia tik efekto, nesantūriai elgiasi, prisijungia prie bažnyčios, eina *čia* ir *ten*, elgiasi *šitai* ir *anaip*.

⁹⁵ Jau geriau, kad mūsų namuose vyktų senamadiški surinkimai ir šaukimasis Dievo dieną ir naktį. Ta diena čia pat, “vargų laikotarpis, bėdų laikotarpis”. Biblijoje pasakyta, “tamsi diena”. Ir mes gyvename joje.

⁹⁶ Kaip tas didis žmogus nuvyko tenai apimtas tokio susijaudinimo. Jis susijungė su drungnais, esančiais prie tos ribos, ir manė, jog daro kažką puikaus, manė, jog Dievas jį laimina. O nesuvokė, kad tuomet vedė visą grupę paskui save. Ką? “Mūsų nedidelė grupelė iš–iš Judos ateis ir susijungs su didžiulėmis Izraelio miniomis. Kokia galinga tauta būsime mes!”

⁹⁷ Štai tau. Ir būtent tokia apgaulės kryptimi dabar veikia velnias, kad įvestų antikristą; tai taip tikra, kaip aš stoviu čia. “Mes sujungsime savo pajėgas”. Mes negalime to padaryti. Kaip du gali eiti kartu, jei tarp jų nėra sutarimo?

⁹⁸ Jungtinės Valstijos padarė tą patį, tada susivienydamos su Rusija, tas pats atvejis ir ta pati klaida. Tuo metu jos buvo prie karo slenksčio, ir susivienijo su Rusija. O dabar matote, kas išėjo, ar ne? Pas juos mūsų lėktuvai ir visos mūsų paslaptys, mūsų atominės bombos ir visa kita tenai, kad susprogdintų mus. Lygiai tas pats vyksta dvasiškai!

⁹⁹ Paskui mes matome, po to, kai Juozapatas sudarė tą sąjungą, jie atsiklausė. Dabar pažvelkite, pažvelkite į išorinį pasaulį, jis pasakė: “Žinoma, mūsųose daugybė pranašų. Jų visa seminarija”.

¹⁰⁰ Jie nuėjo tenai, kur buvo tie apmokyti vyrukai, kurie žinojo psichologiją, kurie žinojo viską apie tai. Pasakė: “Eime, pasiteirausime ir atsiklausime Viešpaties”.

¹⁰¹ Visi jie, žinoma, kūniško pasipūtusio proto, priėjo ir tarė: “Na žiūrėkite, mes. . . Eik tenai. Viešpats su tavimi ir Viešpats atiduos tau tą žemę. Ji bus tavo. Tu išstumsi sirus. Tu tai padarysi”. Vienas iš jų netgi pasidirbino didžiulius geležinius ragus ir pradėjo *šitai*p lakstyti aplinkui, kalbėdamas: “Štai kas, tu išstumsi sirus”.

¹⁰² Tačiau Juozapatas turėjo daugiau dvasiškumo, kad užkibtų ant tų juokdariškų tauškalų! Štai taip.

¹⁰³ Dieve, duok mums daugiau Juozapatų, kuriems pabodo ir įgriso ta Holivudo klounada. Teisingai, apsimeta, dedasi tuo, kuo nėra; įrodinėja, perdeda, įtraukia. O tuomet, kai jie ateina, ką tu turi tam atėjusiajam? Lyg sakytumei žmogui: “Eime paplaukioti”, o būtumėte dykumoje. Nieko daugiau, tik įlankos smėlis tau ant galvos, po to kylantys rūpesčiai!

¹⁰⁴ Dabar žiūrėkite, kur tu juos atvedi? Viena dama neseniai pasakė: “Toks žmogus pasakojo: ‘Nuėjau į bažnyčią, bet ką–ką gavau nuėjęs į tą bažnyčią?’ Pasakė: ‘Viskas, kuo jie užsiima–tai kokių nors vakarienių organizavimu, *šiuo*, tuo bei *anuo*.’” Ta

dama tarė: “Aš negalėjau pratariti nė žodžio, nes nebežinojau, kur jį nusiunčiau”. Tokios tokelės. Pasakė: “Norėčiau rasti kokią senovinę bažnyčią, kur jie gieda tikras senamadiškas giesmes ir gyvena dievotai”.

¹⁰⁵ Vaikai alkani, jie valgys ir iš šiukšlių dėžės. Tai gyvojo Dievo Bažnyčios reikalas penėti juos tikru gyvu Žodžiu. . . Dievo.

¹⁰⁶ Tenai buvo visas tas žavesys ir tie niekai; Juozapas paklausė: “Ar nėra dar vieno?”

¹⁰⁷ “Dar vieno?”—pratarė Achabas. “Na o kam gi tau prireikė dar vieno? Čia stovi keturi šimtai geriausių, atrinktų, išsilavinusių, geriausiai maitintų, geriausiai vilkinčių visoje šalyje vyrų. Visi jie vieningai, viena širdimi, vienu balsu sako: ‘Eik! Dievas su tavimi!’”

¹⁰⁸ Įdomu, ar tik Jungtinės Valstijos nepatyrė to paties! Įdomu, ar Dievo Bažnyčia nepatyrė to paties! Man įdomu. “Na”,—sakote,—“pažvelk, jiems pavyko. Jų puikūs, dideli surinkimai. Pas juos vienu kartu ateina tūkstančiai”. Bet aš noriu sužinoti, ar tenai nėra dar vieno! Įdomu, ar tenai nėra ko nors kito!

¹⁰⁹ Mes sužinome, kad per šešias savaites pas mus atsivertė trisdešimt tūkstančių žmonių, o po šešių savaičių nebeliko nė vieno. Kažkas ne taip. Štai kas. Visa tai tėra žavesys, apsimetimas. Pasaulis per televiziją, radiją, kiną ir tuos pasirodymus, suteršė šią naciją Holivudo niekalais. Būtent. Visi nori sužavėti. Argi tai ne tiesa? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Jūs žinote, jog tai tiesa. Mūsuose daugiau nebėra tos senamadiškos religijos, kokia buvo anksčiau. Taip yra dėl to, kad ji buvo palikta. Mes grįšime prie to po minutėlės, jūs pamatysite.

¹¹⁰ Na kokia puiki scena ar, sakyčiau, jaudinanti scena. Štai atėjo Juozapas, tarė: “Taip, matau juos visus. Visi jie, iki vieno, turi laipsnius” ir panašiai. “Jie visi nori būti pranašais ar puikiais tarnautojais. Jie baigę puikius koledžus. Ir visa kita. Jie baigę puikią pranašų mokyklą ir visa kita. Visi jie vieningi. Tai tiesa. Tačiau ar nėra dar vieno?”

¹¹¹ “Na ir kam tau reikalingas dar vienas, kai visi keturi šimtai pritaria?”

¹¹² Bet giliai širdyje to žmogaus buvo Dievas. Ir jis žinojo, kad ten kažkas ne taip. Taip, pone. Jis suprato, kad ten kažkas supuvę. Kodėl? Leiskite pateikti jums. . . Rašte nėra tokios citatos, bet aš kai ką supratau. Aš žinau, kad—kad Juozapas atpažino tuos veidmainius tenai, Achabą, kad jis nebuvo teisus Dievo akyse. Ir Elijas pranašavo jam Dievo Žodį. Ir kaip galėjo Dievas palaiminti tai, ką Jis prakeikė? Amen.

¹¹³ Šiandien sakau tą patį, drauge. Ir gyvojo Dievo Bažnyčia, kuri atsidavusi Dievui, pasakys tą patį. Tu negali sumaišyti Aliejaus ir vandens, ir pavadinti tai išgelbėjimu. Negali. Pats turi atskirti, broli. Kažkas turi įvykti. Jei tik likusi kokia viltis,

mes turime kai ką padaryti, ir greitai padaryti; nes ta valanda, Paėmimas čia pat.

¹¹⁴ Visi tie dalykai kaupiasi, o bažnyčia taip toli. Jie skaito visokius žurnalus, knygas, straipsnius ir visa kita. Galėčiau šiandien eiti. . . Galiu eiti į bažnyčią ir pasakyti: “O, kiek žino. . .” Po vieno tokio didelio prabudimo jie jau žino visas giesmes. “Na kuriame—kuriame puslapyje tokia ir tokia giesmė?” Jie žino. Jie žino, kas tai. Jie žino, kas balotiruojasi į prezidentus ir kas balotiruojasi *čia*, ir kiek susituokė kino žvaigždžių, *ši* ir *tą* bei *ana*. Tačiau apie Dievo Žodį jie nieko nežino. Štai kaip yra. Taigi mes suteikiame jų. . . Ir vis dėlto jie sakosi esą Krikščionys.

¹¹⁵ O žmonės nekalti. Tai ateina nuo pakylos, štai iš kur. Būtent. Tai nuo pakylos. Jie moko juos visokių ritmų, viso *šio* bei *ano*, ir organizacijų, kaip sudaryti jaunimo grupes ir visa kita panašiai. Įdomu, ar tai apmokama. Nieko prieš, bet man įdomu, ar toks Dievo reikalavimas.

¹¹⁶ Kai Jėzus buvo sakęs: “Jei kas negims iš vandens ir Dvasios, negalės įeiti į Karalystę. Tas, kuris. . . eis paskui Mane, teišsižada pats savęs, savo pasaulietišku malonumu, tepasiima savo kryžių ir teseka Manimi”. *Kryžius* yra simbolis “mirties, kančios”. “Tas, kuris bus Krikščionimi, teišsivaduoja iš savo paties minčių. Teišsivaduoja iš savo paties darbų. Teišsivaduoja iš visa ko, teišsižada pats savęs; ir tepasiima skirtą kryžių, teseka Manimi kiekvieną dieną. Tas, kuris eis paskui Mane, tedaro tai”. Štai taip kalbėjo Jėzus.

¹¹⁷ Bet šiandien mes sakome: “Visi išgyvena puikų laiką. Visi ploja rankomis. Visi šaukia: ‘Aleliuja!’ Visi daro *tai*”. O, koks mūsųose sambrūzdis! Amen. Dievas. . . Mes gauname naujas giesmes ir giedame jas taip greitai, kad net atrodo, jog ketiname jomis pralaužti sieną ar panašiai.

¹¹⁸ Kai, mano manymu, jei mes giedotume *Arčiau, mano Dieve, Tave*, būtų daug geriau Bažnyčiai; senamadiškas giesmes.

¹¹⁹ Daug muzikantų iš šokių orkestro, koks nors vyrukas praeitą vakarą grojo šokių muziką orkestre, o ši vakarą čia groja gyvojo Dievo bažnyčioje? Tai pasibjaurėjimas Dievo akyse. Tegu pirmiausia tas žmogus būna išbandytas, tegu duoda vaisių, atgailauja, kad parodytų, jog yra teisus Dievo atžvilgiu.

¹²⁰ Jie ant pakylos sugeba groti net džiazą. Jie tiesiai ant pakylos atneša žavintį, jaudinantį pamokslavimą.

¹²¹ Na, argi nebuvau prieš keletą savaičių jūsų garbingajame mieste—Luivilyje, Kentukyje? Mano širdis plyšo! Kai jie visi sėdėjo, trokšdami pamatyti Dievo stebuklus; o kai tu tik imi skelbti Evangeliją, jie pasisotina per sekundę, atsuka nugaras ir išeina. Žinoma. Jie To nenori. Jų širdys užkietintos. Išeina; ir daugelis jų, protestantai taip pat, kurie vaikšto į protestantų bažnyčias. Bet jie prisisotinę. . . tiek prisisotinę to žavesio ir visa

kita, tų niekų ir bažnytizmo, kad nieko nebežino apie gyvojo Dievo Dvasią. “Turintys dievotumo pavidalą, atsisakantys Jėgos”.

Kokia tai diena, kurią gyvename mes! Pažvelkite, kur tai kaupiasi.

¹²² Juozapas pasakė: “Aš žinau, Achabai. Čia tavo keturi šimtai pamokslininkų. Jie visi puikiai atrodo, visi pasipuošę ir tvarkingai susišukavę, ir visa kita, kaip reikiant. Jie, galimas dalykas, yra teologijos daktarai. Galbūt jie turi visokiausius laipsnius. Galbūt jie žino Raštus nuo A iki Ž. Bet ar pas jus kur nors nėra dar vieno? Ar tenai kur nors nėra dar vieno?”

¹²³ Jis pasakė: “Taip, yra dar vienas, bet aš jo nekenčiu”. Štai kas yra. Štai kas yra. “Aš nekenčiu jo”. Atminkite, Achabas buvo religingas žmogus, ir tie buvo religingi mokytojai, tačiau jie nekenė to žmogaus, kuris kalbėjo Tiesą. Pasakė: “Aš nekenčiu jo”. Pasakė: “Jis visuomet staugia kažką prieš mane”. Kaip jis galėjo liautis, jei Dievo Žodis smerkė jį?

¹²⁴ Kaip gali tylėti, jei esi Dievo vyras ar Dievo moteris, ir žinai, ir matai nuodėmę, ir visa kita, apkrauta ir apsunkinta, ir visa kita panašiai; ir matai, kaip žmonių sielos eina į pragarą, milijonai per dieną, ir tyli? Negali taip elgtis.

Kažkas man sakė: “Manai, jog gali tai sustabdyti?”

¹²⁵ Aš pasakiau: “Ne. Aš negaliu to sustabdyti, nes Dievas pasakė. Tačiau viena dieną, prie Teismo Suolo, jie išskleis didžiulį ekraną, įjungs kamerą ir paleis įrašus. Aš stovėsiu ir klausysiuosi, ir noriu išgirsti savo perspėjantį balsą. Dievas teis mane, kai mano balsas skambės prieš šituos dalykus”. Taip, pone. Kai mes vėl išvysime šį gyvenimą, šią kartą, praeinančią tenai tame Teisme. Žinoma. Mes gyvename siaubingu laiku. Štai kaip yra.

Ir mes matome jį; jis pasakė: “Ar nėra dar vieno?”

¹²⁶ Jis pasakė: “Taip, bet aš jo nekenčiu, nes jis visuomet blogai pranašauja apie mane”.

¹²⁷ Kaip jis galėjo nepamokslauti tų nemalonių dalykų, jei jis matė tai vykstant? Matė, kaip Achabas gyveno ir kaip jis elgėsi, ir kaip vedė tuos žmones!

¹²⁸ Kaip gali Dievo žmogus ar Dievo moteris nešaukti ir nepeikti nuodėmės visais įmanomais būdais? Kai jie mato tuos drungnus pamokslininkus ir efektų ieškotojus, ir auklėtojus ir panašiai, leidžiančius milijonams žmonių eiti į pragarą, apgautus; daugybė... netgi šventų žmonių. Aš ne tiek daug kalbu apie metodistus ir baptistus, ir panašiai; pas jus taip pat tai yra. Bet tai kaip tik jūsų gretose. Vargė!

¹²⁹ Jie ateina ant pakylės panašūs į ką tik nori, tik ne į Krikščionis, gyvenantys kaip visi kiti, visose šalyse ir panašiai, ir jie vadina tai “religija”. Tai religija, bet tai toli gražu iki

Viešpaties išgelbėjimo. Štai taip. Pas juos ateina žmonės ir tai tėra didelė apdailinta grupė. Po to, kai tik tas apdailinimas baigiasi, tuomet išaiškėja, jog nebeliko nei vieno iš jų; bažnyčia tuščia. Broli, jei žmogus myli Dievą, jo vieta bažnyčioje nebus tuščia. Jis negali likti šone. Štai taip.

¹³⁰ Dabar būkite atidūs kelias minutėles. Aš pasistengsiu greičiau, iškart eisiu prie tikslo, nes mano laikas bėga.

Žiūrėkite, paskui jis pasakė: “Ar nėra dar vieno?”

¹³¹ Jis atsakė: “Taip, bet aš jo nekenčiu. Jis visuomet pamokslauja prieš mane. Jis kalba blogus dalykus prieš mane”.

“Ką gi”,—pasakė,—“eik, atvesk jį”.

Jis pasakė: “Jo vardas Michėjas”.

¹³² Bet tas žmogus buvo pakankamai religingas, kad suprastų, jog tie vyrukai nebuvo teisūs.

¹³³ Ir bet kuris žmogus, kuris nors truputį buvo paliestas Dievo Dvasios, žino tuos dalykus, tai, kas šiandien vadinama Krikščionyste, nėra teisinga. “Tau negali patikti pasaulis ar pasaulio dalykai; jei tau patinka, Dievo meilės nėra tavyje”. Biblijoje taip pasakyta.

Dabar žiūrėkite. Jis pasakė: “Eik, atvesk jį”. Ir jie nuėjo.

¹³⁴ O paskui jis nusiuntė tokį pasiuntinį, galbūt bažnyčios diakoną ar dar ką nors, nuėjo tenai ir pasakė: “Dabar žiūrėk, Michėjau, mes nuvesime tave pas Achabą ir Juozapatą. Dabar jie abu sėdi tenai. Jie dideli žmonės. Jie mokytojai, mokyti žmonės. Jie turi laipsnius ir visa kita. Ir visi iš mūsų seminarijos, visi iš mūsų bažnyčios visiškai sutaria, jog tokia yra Viešpaties valia. Dabar tu pasakyk tą patį, ką ir jie, ir užtikrinu tave, kad būsi puikiai aprengtas ir važinėsi kadilaku. Užtikrinu tave, tu tapsi tiesiog dideliu žmogumi, jei taip padarysi. Taip, pone. Tu puikiai gyvensi”.

¹³⁵ Michėjas tarė: “Kaip gyvas Viešpats Dievas, aš kalbėsiu, ką Dievas sakys”. Amen. Taip. O, šis žmogus man prie širdies. “Ko gero, turėsiu maitintis duona ir vandeniu”, ką jis ir darė, “už tai”. Jam trenkė į vieną skruostą ir kitą, ar dar ką nors, bet jis sakė tiesą ir gynė ją. Dievas patvirtino, jog tai tiesa. Jis nebuvo toks populiarus, bet jis pažinojo Dievą.

¹³⁶ Nuvedė Michėją tenai. Jis pasakė: “Gerai, Michėjau, ką tu pasakysi apie tai?”

¹³⁷ Jis pasakė: “Eikite ten. Eikite ten”. Pasakė: “Eikite ramybėje. Pirmyn, sėkmės, aš noriu, kad jūs taip padarytumėte. Bet aš mačiau Izraelį kaip avis be piemens, išsklaidytą kalnuose. Štai ir viskas”,—pasakė jis.

¹³⁸ Ir kai jis tai pasakė; Achabas nusisuko, ir Juozapatas. Tarė: “Ką aš tau sakiau? Tas šventasis velenėlis ar kas”,—atleiskite,—“ar kas jis bebūtų, šitaip pasakė tas vaikinai! Ką aš tau sakiau?”

Tas vyrukas tik pranašaus pikta prieš mane. Ką aš tau sakiau? Jis tik smerkė mūsų bažnyčią, smerkė mūsų tarnautojus, smerkė mūsų religiją. Ką aš tau sakiau? Jis pasakys tai. Aš jį pažįstu. Dar prieš jį aš pažinojau jo tėvą”. Amen. [Brolis Branhamas suploja vieną kartą—Red.] “Dar prieš jį aš pažinojau jo tėvą”. M-hm, taip, pone, tikras Dievo žmogus. Pasakė: “Aš žinojau, kad jis taip pasakys”.

¹³⁹ O paskui jis pasakė: “Taip”,—tarė,—“Mačiau Izraelį kaip avis išsklaidytas be piemens kalnuose”. Taigi paskui jis pasakė: “Aš. . .”

¹⁴⁰ O tada vienas iš tų vyrukų turėjo tuos didžiulius ragus, ketiną badyti. Pamokslininkas priėjo, nutempė vargšą Michėją ir trenkė jam iš visų jėgų į veidą, taręs: “Kuriuo keliu Dievo Dvasia pasitraukė nuo manęs? Jei jau žinai”.

¹⁴¹ Pasakė, jis pasakė: “Palauk, pasėdėsi kalėjime ir sužinysi, kuriuo keliu Ji pasitraukė”. Štai taip.

¹⁴² Palūkėk, kol Rusija užims šalis ir visa kita, ir šią šalį dėl jos atsimetimo, ir tu pamatysi, kas teisu, o kas ne. Štai taip. Pamatysi, ar tavo drungna religija išpirks, ar ne.

¹⁴³ Tegu ši tauta apsipila ašaromis, o ne kvatoja ir vaidina dramą. Tesuklumpa ši tauta atgailoje. Štai ko mums reikia. Prabudimas ne tam, kad būtų sutraukta daugybė žmonių į bažnyčią. Mes turime uždaryti visus alkoholio “taškus”, mesti rūkyti, nugriauti tas gamyklas. Pradėti tikrą, senamadišką Šventosios Dvasios kampaniją; kur vyrai ir moterys dieną ir naktį kniūpti raudotų. Užtikrinu jus, tai būtų pati geriausia priedanga šiai tautai. Tai tiesa.

¹⁴⁴ Tepabaigia Branhamo Maldykla tas kvailystes. Tegrižta prie altoriaus ir tegu tampa teisūs prieš Dievą. Tesusitaiko su kaimynais ir panašiai, ir tampa teisūs prieš Dievą. Baigsis tie lakstymai ir šokinėjimai; tai patrauks pasaulio dėmesį. Štai taip. Taigi tai tiesa.

¹⁴⁵ Paskui jis tarė: “Kuriuo keliu Dievo Dvasia pasitraukė nuo manęs?”

¹⁴⁶ O Michėjas pasakė: “Mačiau Dievą ir Jo kareiviją, Jo tarybą Šlovėje”.

¹⁴⁷ Jūs žinote, Dievas kartais sušaukia tarybą Tenai. Jis, Jis kartais sušaukia Savo—Savo Angeliškas Būtybes į tarybą tenai Danguje.

¹⁴⁸ Ir jis tarė: “Mačiau Jį, sėdintį Soste, visus juos, stovinčius Jo kairėje ir dešinėje”. Ir pasakė: “Jie svarstė: ‘Ką mes pasiūsime Achabui suklaidinti, kad jis eitų ten ir išpildytų Elijo pranašystę? Dievas pasakė, kas įvyks, todėl mums belieka tik susitarti, kas eis.’”

¹⁴⁹ “Ir iš apačios pakilo melo dvasia”, žinoma, iš pragaro, “eik pas Dievą ir sakyk: ‘Aš nusileisiu ir įeisiu į tuos pamokslininkus,

ir priversiu juos visus pranašauti melą.” O, kaip tai juos pribloškė! Tai pastatė juos į juokingą padėtį! Kai: “Ji tarė: ‘Eisiu ir priversiu visus tuos pamokslininkus pranašauti melą.’” Ir ji nusileido, įėjo į tuos pamokslininkus, ir jie pradėjo pranašauti melą.

¹⁵⁰ Broli, ir šiandien tas pats Dievas viešpatauja tame pačiame Soste. Ta pati melo dvasia šiandien daro tą patį, pranašaudama melą.

¹⁵¹ Jie ir toliau kalbėjo: “Taika, taika, taika” po Pirmojo pasaulinio karo.

¹⁵² Leiskite parodyti jums, iš kur tai atėjo. Per Pirmąjį pasaulinį karą, kai Prancūzija nususuko nuo Dievo, tais linksmaisiais devyniasdešimtaisiais, ir pradėjo . . .

¹⁵³ Dabar aš šiek tiek imsiu iš dorovės pusės, todėl jūs tik pasėdėkite ramiai kelias minutėles.

¹⁵⁴ Žiūrėkite, tuomet, pradžioje, Prancūzijoje, kur prasidėjo visa ta bjaurastis ir purvas. Jei kur pasaulyje ir buvo žiurkių urvas, tai ta vieta yra Paryžius Prancūzijoje. Aš beveik visą išvažinėjau, ir tai amoraliausia vieta, kokią tik man yra tekę regėti. O Londonas Anglijoje ne ką tenusileidžia. Ir Jungtinės Valstijos tose gretose. Štai taip. Štai kur jie.

¹⁵⁵ Kai tik pažeidi moteriškumo moralę, pažeidi tautos pagrindą.

¹⁵⁶ Štai nuvyksti į tas šalis ir prisistatai kaip misionierius, jie nenori . . . Sako: “Ką liepsi mums daryti: kaip dainuoti nepadorias daineles apie mūsų žmonas ar apie mūsų mergytes? Ketini patarti, kaip išsiskirti su žmona? Pamokyti mus, kaip gerti viskį ar kaip keliauti savo keliu?” Štai kokie mes.

¹⁵⁷ Mes vadiname save religinga tauta, Krikščioniška tauta. Nagi tie Afrikos “stabmeldžiai” galėtų mus pamokyti moralės, kaip gyventi. Beveik labiausiai supuvusi vieta Jungtinėse Valstijose ar pasaulyje yra ši tauta, kokia yra dabar. Aš, žinoma, esu amerikietis. Bet, broli, negaliu . . . ? . . . prieš Achabą ir Juozapatą, ir turiu kalbėti, ką Dievas sako, jog yra Tiesa. Štai ką šiandien turi paremti bažnyčia. Jei iškyla klausimas, tauta ar Dievas, visuomet pirmiausia Dievas. Taip, pone.

¹⁵⁸ Atkreipkite dėmesį, Prancūzijoje prasidėjo visas tas jų supuvimas ir tęsėsi, pasireikšdamas jų gyvenimo būde. O paskui Dievas jiems nusiuntė Vokietiją, kad juos truputėlį apdaužytų. Tada mes eįome ten gelbėti jų kailį. Ir kai mes tai padarėme, laimėjome karą, vokiečius atgal nusiuntėme, sudarėme taiką su Prancūzija, ar jie atsigrėžė į Dievą? Ne, pone. Moterys, vynas, ištvirkavimas, nuodėmė ir purvas iki kaklo!

¹⁵⁹ Ką gi jie paskui darė? Kas įvyko? Štai kur mes pradėjome. Velnias įtaisė ten savo štabus. Štai kur jis pradėjo, kaip tik ten, kad demoralizuotų pasaulį nuo Paryžiaus Prancūzijoje.

160 Paskui, jei pastebėsite, jis negalėjo patekti čia dėl tarnavimo, todėl jis atėjo čia į Holivudą. Jis įkūrė savo Hol-... Jis įkūrė savo štabus čia, Holivude. Velnias nusileido čia prieš keletą metų, prieš penkiolika ar dvidešimtį metų su savo didžiule armija ir nuėjo, išsiskverbė į Holivudą Kalifornijoje. Ir jis užplūdo Jungtines Valstijas savo demoniškais jėgomis. Va taip! Visos mūsų mados ateina iš Paryžiaus. Užplūsta Holivudą, ekranus. Tos mergaitės ir berniukai, kiti, eina ir žiūri tuos filmus.

161 Šaunūs vaikučiai, puikūs mažieji bičiuliai, nieko prieš jus neturiu. Telaimina Dievas jų mažas širdes! Mano širdis apsipila krauju dėl jų.

162 Ir kaip tik šiame mieste kalbėjau su savo... vienu iš... Mano sūnus, neseniai jis pasakė: "Tėveli, o kad būtų šiame mieste nors keli vaikinai, kurie turėtų Šventąją Dvasią", ir taip toliau. Jūs stebitės, kodėl aš vykstu į Denverį Kolorade ar kur kitur? Kad nuvežčiau savo vaikus ten, kur žmonės šaukiasi Dievo! Štai ko mums reikia, broli!

163 Ši šalis, ši tauta, šis miestas, ši vieta tapo tokios žemos moralės, kad net gaila žiūrėti. Jei tik galėčiau dabar pasakyti, ką žinau esant tikra tiesa, tai būtų netgi nederama mišriai auditorijai. Ar štai šiame mieste; ne tik čia, bet ir kitose vietose, visur, tai tampa paprasčiausiai... .

164 Kodėl? Žmonės... Paklauskite, bičiuliai, tai taip klatinga. Tai taip legvai įeina, kad beveik jus uždusina. Velnias būdavo madoje. Galbūt jis nepasitraukė iš tų madų, bet jis tikrai nepasitraukė iš verslo, užtikrinu jus. Jis vis dar versle.

165 Pažvelkite, kaip šiandien. Paimkime, kaip neseniai pasakojau apie tą damą, merginą su rože. Pavyzdžiui, rožė, ji graži; ji yra tam, kad į ją žiūrėtų, tai tiesa. Tai lygiai kaip bažnyčia, ji yra tam, kad į ją žiūrėtų. Kaip puiki moteris, į ją irgi žiūri. Tai tiesa. Bet jei ji... Ji daili, ji skirta savo vyrui, viskas gerai jai. Bet jei ji neturės duriančio dorybės kalavijo, kad apsigintų, ji išskolins visuomenei ir žmogiškajai būčiai; kris taip žemai, taip gėdinga ir bjauru, kad net šunys į ją nebežiūrės. Štai taip.

166 Lygiai taip pat ir gyvojo Dievo bažnyčiai! Jie eina ir mėgina sužavėti, atkreipti į save dėmesį ir elgtis kaip... Jie nurengia savo moteris tiesiog... ir žmonės nesuvokia, kad tie demonai įsiveržia į jų namus.

167 Neseniai kaimynystėje jauna dama, kuri, mano manymu, puiki moteris... Ji ištėkėjusi, turi vaiką. Ta moteris pasirodė tenai. Vyras nuėjo keliu kažką dirbti, o ta moteriškė pasirodė tenai vilkėdama kažkokius pasigailėtinus rūbelius, buvo bjauru.

168 Tai baisi kalba Motinos dienai. Bet, mano broli, leisk man kai ką pasakyti. Motina, vėl tapk motina!

169 Netgi mažas berniukas, viešėjęs kaimynystėje, užėjo ir pasakė mums apie tai: “Pasižiūrėkite tenai!”

Aš tariau: “Na nieko tokio”.

170 Ta moteris yra gera moteris. Nesakau, kad ji yra žemos moralės. Bet dalykas tas, kad joje niekinga, bjauri dvasia, verčianti ją taip elgtis, o ji to nežino.

171 Kuri gi motina ar kas kitas pasaulyje norėtų apsilikti tokius nepadorius drabužius, išstatyti save vyrui? Tu esi puiki, sese. Tu esi puiki, motina. Dėkoju Dievui už tave. Bet, tu esi puiki, tačiau neturi Šventosios Dvasios, kad apgintumei tą dorovę. Geriau jau tu būtumei tokia negraži, kad niekas į tave nežiūrėtų, ir eitumei į Dangų. Teisybė. Tai tiesa. Pasižiūrėk, ką tu darai; tokia dorovė.

172 Na štai kas yra: velnias įėjo ir prikalbėjo žmonėms tokių dalykų. Jis įėjo į pamokslininkus; jis seka Holivudą. Merginos ir jaunos—jaunos damos, jos seka Holivudą. Geriausia, doroviškiausia, ką gali šiandien išgirsti šnekant šalyje—apie tai, ką kalba per radiją.

173 Viena pagyvenusi moteris, ponija Kay Starr, nieko prieš ją neturiu; tačiau žiūrėti į pagyvenusią moterį penkiasdešimties metų, ir panašiai, tarsi ji būtų istumta į tuos drabužius, tarsi būtų pabuvojusi miltų maiše. Nesakau to kaip juokelio, nes pasisakau prieš tokius dalykus. Tačiau moteris, kuri šitaip elgiasi ir yra pavyzdys jaunosms amerikietėms,—tai išiskolinimas mūsų tautai. [Brolis Branhamas beldžia į katedrą penkis kartus—Red.] Tai velnias.

174 Tokie kaip Arthuras Godfreyus ir kiti, besisukiojantys čia ir kurie šitaip elgiais, toks žinomas šalyje žmogus, nagi, tai juk gėda.

175 Aleliuja! Kalbu tai, nes jaučiu čia Šventąją Dvasią. Įsiveržimas tęsiasi, tiesiog ritasi iš vieno namo į kitą, iš vienos vietos į kitą, iš vienos bažnyčios į kitą, nuo vieno žmogaus prie kito.

176 Vaikai, Jėzaus Kristaus Vardu, pakilkite moraliniu požiūriu į prabudimą ir Viešpatį Jėzų Kristų ir tarkite: “Aš žengsiu keliu su atstumtaisiais Viešpaties”. Taip, pone. “Būsiu tikra motina”. “Būsiu tikras tėvas”.

Kai nusigrėžia visas pasaulis, visa aplinkui,
visa aplinkui mano sielą,
Jis tėra visa mano viltis ir atrama.

Nes ant Kristaus, tvirtos Uolos, stoviu aš;
Visa kita tėra byrantis smėlis,
Visa kita!

177 Kas visa tai sukėlė? Kas privertė tarnautojus šitaip elgtis? Kas privertė pamokslininkus pranašauti šį melą žmonėms?

178 Kodėl prieš daugelį metų jūs, metodistai...Kai senasis Johnas Smithas stojo už katedros skelbti Evangelijos ir pasakė trumpą keturių valandų pamokslą. Ir jis pasakė: “Bėda ta, kad mano širdis plyšta”. Jis tarė: “Metodistų dukterys netgi nešioja žiedus ant rankų”.

179 O šiandien jos vilki šortus ir kažkokių nepadorius drabužius. Jos bus visiškai nuogos po penkerių metų, jei niekas nebus padaryta. [Brolis Branhamas beldžia į katedrą tris kartus—Red.] Kas nutiko jums, metodistai pamokslininkai, jums, kempbelitai, jums, baptistai? Taip, pone. Tai velnias metė savo pajėgas, ir jo atžalos išaugo.

180 O jūs nesuprantate, rūkantys cigaretės, jūs, moterys, kai šitaip darote, ir geriate, ir šitaip nesantūriai elgiatės. Ir nesuvokiate, jog nuodijate savo organizmą ir griaunate būsimas kartas, jei tokios bus. Aštuoniasdešimt penkiais procentais padidėja rizika susirgti vėžiu, jei rūkote, ir jūs sąmoningasi einate ta linkme. O bažnyčios tai palaiko.

181 Didelėse baptistų bažnyčiose, neseniai...Užkliudysiu baptistus. Turiu tam teisę; jie lyg ir iš tos pusės, iš kur aš atėjau. Bet kai jie turi daryti pertrauką tarp sekmadieninės mokyklos tarnavimo ir pamokslavimo tarnavimo, kad pastorius ir visi kiti galėtų išeiti parūkyti, ir gatvėje išsirikiavę rūkantys vyrai bei moterys. Velnias taip padarė. Štai taip.

182 Na o štai mūsų mieste vienas iškiliausių tarnautojų, štai čia, Niu Olbanyje, toje aikštelėje, vienas iškiliausių miesto tarnautojų vadovauja šokių programai, kad pritrauktų ant pakylos vyrus ir moteris.

183 Nerūpi, ką šneka pasaulis, man nerūpi, kaip tu dėl to įkalbinėji; broli, nebūna, kad energingas vyras, prisitraukęs kito vyro žmoną, nieko nejaustų. Jūs žinote, kad tai tiesa.

184 Jie priėmė mūsų moteris ir nurengė jas; štai tose kontorose, vairuoja taksi, pirmyn atgal gatvėmis. Kai jos turi būti namuose, prie viryklės, virti, gaminti pietus.

185 Kas tai? Tai velnias. Vyksta įsiveržimas. Aš nieko nesakau apie *ši* žmogų ar *ta* žmogų. Aš sakau, jog tai netyros dvasios užvaldo žmones, stumia juos į tai. Jungtinių Valstijų įsiveržimas!

186 Bažnyčios nugalėjimas! Bažnyčia nugalėta velnio. Tenai . . .

187 Jie priima vaikina į seminariją ir pirmas dalykas, ką jis turi išmokti—tai gauti laipsnį. Jis turi mokytis psichologijos. Jis turi mokytis teologijos. Jis turi mokytis, visokius dalykus kimštis į galvą. Jei jis negaus tikrai gero išsilavinimo, jei nebus toks protingas ir gabus, tuomet jie pašalins jį; jis nebus pasirengęs. Ką gi jis turi daryti? Išeiti ir dalyvauti tokiaame politiniame pokalbyje, kaip ir buvo, bažnyčios politikos pokalbyje grupei žmonių, grupei mirštančių vyrų ir moterų.

188 O Dieve, atsiųski mums senamadiškų, paprastų žmonių, kurie neskiria A nuo B, kurie pažįsta Viešpaties Jėzaus Kristaus prisikėlimo Jėgą, kurie skelbs atgailavimą, nusiųs vyrą ir moterį prie altoriaus, mylėti Viešpatį Jėzų. [Tarpas juostoje—Red.]

189 Tai išsiskolinimas. Jis užplūdo seminarijas. Jis užplūdo bažnyčias. Jis nuvilko mūsų moteris. Jis padarė mūsų vyrus tokius, kad tu nieko jiems nebegali pasakyti. Ir vyrai, ir moterys, aš manau. . .

190 Tu sakai: “Ką gi, tai juk moterys!” Taip, ir jūs, vyrai, kurie leidžiate taip elgtis savo žmonoms, tai rodo, iš ko jūs sukurpti. Būtent taip. Žinoma. Tai gėda. Verta užuojautos.

191 O tada—prie pamokslininko. Pamokslininkas stovi ant pakyls šiandien, už modernios ka- . . . katedros. Stovi tenai, priešais jį žmonės, ir pamokslauja apie viską pasaulyje, tik ne apie atgailą ir nuodėmę, ir sunkų Kristaus kryžių. Taip.

192 Kai iškloji faktus; žmonės ateina išgirsti tave evangelistiniame tarnavime. Tu stengiesi išdėstyti reikalą ir skelbti Evangeliją, kad žmonės atgailautų ir pasitaisytų. Jie atsikelia ir išeina, jie: “Nėra ko čia To klausytis”. Ne, jiems nėra ko. Bet, broliai, jie turės atgailauti arba žūti.

193 Demonai! Tu eini į mokyklą; tai apėmė mokyklą. Apsižvalgyk šiandien visoje šalyje. Pažvelkite čia, žmonės, jūs, protestantai. Paklauskite, šiandien pastatytos keturios didelės katalikiškos mokyklos. Kodėl taip yra? Jūs nuleidžiate kartelę.

194 Nieko prieš katalikybę, nors ir netikiu ja. Aš griežtas protestantas. Tai tikra tiesa, ir galima įrodyti, jog jie ne. . . Tu negali su jais ginčytis. Jie kalba: “Mums nerūpi, kas Biblijoje pasakyta. Mes žinome, ką bažnyčia sako”.

195 Dievas yra Savo Žodyje. [Brolis Branhamas beldžia į katedrą penkis kartus—Red.] Štai kur yra Dievas.

196 Bet kai kurie katalikai, prisišlieję prie savo bažnyčios, sugėdintų tave kaip protestantą. Kad tu tik taip šlietumeisi prie Biblijos kaip jie prie bažnyčios! Teisingai. Tačiau jie klysta. Sakau Visagalio Dievo įgaliotas, jog jie klysta. Visiškai.

197 Ir jūs, protestantai, klystate, kai šitaip darote, nes jūs gerai suprantate, o taip darote. Taip jūs tampate veidmainiais. Žinoma, tai įsiveržimas; bažnyčios leidžiasi žemyn. O dabar vietoj. . .

198 Bažnyčia, stengiasi išgražinti bažnyčią, pastatyti didesnę bažnyčią, daro didžiules įvijas, didžiulius vargonus, ir visur stengiasi sekti katalikų bažnyčios pavyzdžiu. [Brolis Branhamas beldžia į katedrą kelis kartus—Red.] Tau nereikia sekti katalikų bažnyčios pavyzdžiu, jei ji pasmerkta žlugti. Nes tai yra TAIP SAKO VIEŠPATS, ji pasmerkta žlugti. O tu seki jos pavyzdžiu, tu eini su ja.

199 Bet tai, ko mums reikia šiandien,—ne didelės bažnyčios, ne didelių įvijų; o senamadiškų altorių, kur sudeginamos nuodėmės pašvęstose vyrų ir moterų, mylinčių Viešpatį Jėzų Kristų, maldose. Jūs tai žinote. Štai ko mums reikia. Išklauskite mane, bičiuliai. Išklauskite mane. Tai meilė.

200 Mano laikas baigiasi. Aš tik norėčiau užtrukti prie to, kad. . . Aš imsiuosi šiek tiek vėliau to įsiveržimo, kur jis nuėjo. Tai įsiveržė. Tai užplūdo mūsų tautas. Tai užplūdo Jungtines Valstijas.

201 Dabar atmintkite, aš niekada savo gyvenime nebalsavau; matote, aš sakiau. . . girtis. Tai mano amerikietiškoji prigimtinė teisė, jei norėčiau balsuoti. Bet aš prisimenu daugelį savo draugų, kurie pateko tenai. Paklauskite, mačiau, kai jie pradeda kaip puikūs žmonės, o baigia negarbingai, ir aš to nenoriu.

202 Turiu vieną tikslą. Aš čia kuriu programą vienam Asmeniui, Kuris yra kandidatas, ir tai yra Jėzus Kristus, Jis vienas. Atiduodu savo laiką Jam. Štai taip. Jei man pavyks ištiesinti bažnyčią, visas kitas pasaulis pasirūpins savimi pats. Štai taip.

203 Bet leiskite pasakyti jums, kai p. Ruzveltas. . . Tas žmogus miręs. Tesiilsi; manau, jog taip ir yra. Pradėjo, išliko trims ar keturioms kadencijoms, viską paėmė į savo rankas, tiesiog pirminė diktatura. Galiu jums įrodyti, kad Rašte, Ten pasakyta, jog įvyks. Teisingai. Mes daugiau nebeturime konstitucijos. Ji sudužo į gabalėlius. Viskas paviršutiniška. Respublikonai ne ką geresni. Vienų šeši ir kitų pusė tuzino.

204 Nes kiekviena karalystė bus sunaikinta, bet Jėzaus Kristaus Karalystė išliks ir viešpataus per amžius. Tai tiesa. Ant. . . Danielius matė Akmenį, atskilusį nuo kalnų, kuris pataikė į polit-. . . politinį pasaulį ir sutrynė jį į miltus, iškūlė kaip kviečius vasarą. Bet tas Akmuo išaugo į didžiulį kalną, kuris išsiplėtė iki dan-. . . pripildė visą dangų ir žemę. Va taip.

205 Politinis pasaulis žlugo. Mūsų nacija sugriuvo. Jūs prisiminkite, kad Brolis Branhamas sakė, jog TAIP SAKO VIEŠPATS. Mūsų nacija puolė. Ji niekada nepakils. Ji pražuvo, kaip ir kitos nacijos. Šiandienos pasaulyje tai didi tauta, tačiau žmonių širdyse buvo pasodinta tikra velnio sėkla; kai ji įėjo į Holivudą, pasklido žmonėse ir šitaip prasidėjo. O tu jiems nieko negali pasakyti.

206 Pamėgintų prezidentas uždrausti viską, nepavyktų, pamatytumėte, kas darytųsi. Jis būtų nušautas po dviejų valandų. Žinoma, jis negalėtų to paremti; visas pasaulis sukiltų prieš jį. Taip, pone. Tu negalėtumei to padaryti.

207 Ji pražuvo. Į ją įsiveržė ir apėmė komunizmo dvasia.

208 Nueikite į mūsų šiandieninę mokyklą, pasižiūrėkite į mūsų mokinius. Mūsų vaikeliai išeina į mokyklą, jūs tiesiog turite

žinote, kas vyksta. Mergaitės tose mokyklose, vyksta tokie dalykai, keturiolikos ar penkiolikos metų, jų mamos išsiunčia jas į mokyklą, žlugę morališkai, psichiškai, svaiginasi, narkomanai, rūkoriai ir visa kita; tokio jauno amžiaus, tokie vaikai. Tarp kai kurių būtų sunku rasti nekaltą—kaip adatą šieno vežime, į pasimatymus su berniukais jos ateina nešinos antklodėmis, kurias pasitiesia prie upės ar dar kur nors.

²⁰⁹ Ir aš galiu tai įrodyti, mano bičiuliai. [Brolis Branhamas beldžia į katedrą tris kartus—Red.] Aš nekalbėčiau to iš katedros, jei nežinočiau, apie ką kalbu. Mūsų—mūsų apygardų mokyklose, štai šiose apygardose tos mažosios damos vilki, nežinau... pasako motinoms, jog eina vienur, o susitikinėja su vaikiniais ir netgi užsiiminėja prostitucija Luivilio gatvėse, (kas tai?) ir gieda choruose.

²¹⁰ Kadangi jų kažkokia Evangelijos draugija tenai, kur pamokslininkai atsistoja ir pasakoja nereikšmingus dalykus, Biblijos istorijėles ar kažką panašiai, vietoj to, kad pamokslautų atgailą ir vestų vyrus bei moteris prie altoriaus.

²¹¹ Jos tētušis grįžta vakare ir užsižiebia cigarą, pasiima stiklą alaus, atsisėda ir geria. Motinos namie nėra, ji visą dieną su moterimis žaidžia kortomis, kokioje nors draugijoje. Kaip gali tikėtis, jog vaikas elgsis kitaip?

²¹² Pažvelkite, kokioje aplinkoje jūs gyvenate, tokie ir esate.

²¹³ Imkite mažą mergaitę, mažą berniuką, tegu jie gyvena tenai su kuo nors. Imkite kokį žmogų, tegu mano sūnus praleidžia dieną su kuo nors; parėjęs visuomet galiu pasakyti, su kuo jis buvo. Žinoma. Pažvelkite, ta aplinka, ta dvasia pagriebia jį.

²¹⁴ Nueikite į bažnyčią, kur visi žmonės... nueikite į Šventosios Dvasios bažnyčias ar sekmininkų bažnyčias, jie taip vadina. Tegu kiekvienas... O, jie laksto ir krato galvą, taip daro pastorius; pažvelkite—visa bažnyčia pradeda taip daryti. Tegu žmonės atsistoja ir—ir pradeda pasibaisėtinais elgtis ar dar ką nors daryti; pasižiūrėkite—visi darys tą patį. Nueikite ten, kur pastorius išties formalus ir šaltas; pažvelkite—tokia visa grupė. Tu įeini į tą aplinką.

²¹⁵ Tegu puikios moralės vyras veda moteriškę, nevertą nė sudilusio skatiko; neilgai trukus jis ir pats tampa nevertu nė skatiko. Taip nutiko ir Achabui. Imkime atvirksčiai: tegu tik miela moteris išteka už vyro, neverto ir sudilusio grašio; tu sužinai, jog ji elgiasi taip pat, kaip ir jis.

²¹⁶ Kaip galiu širyti rodyti pirštu į sudužusius namus ir panašius dalykus, kur mielos moterys, grįžta girtas tētušis ir panašūs dalykai, ir mano, jog gali kažką padaryti, motinos ir visi jie geria, ir toliau taip elgiasi. Tai aplinka.

²¹⁷ Kas tai? Tai velnias. Tai velnas, įsiveržimas. Jis užvaldė šią šalį kaip riaumojantis liūtas. Jis apsistojo geriausioje jų vietoje—

Holivude. Jis tarė: “Paimsiu kiną, kol atsiras televizija, tada jau aš juos pričiupsiu”. Ir jis ten sėdi.

218 O bažnyčios žmonės vietoj to, kad baigtų tuos demonstravimus ir neleistų savo vaikų, jie duoda jiems dešimt centų sekmadienio vakarą ir išsiunčia juos tenai, kad patys galėtų dalyvauti kortų vakarėlyje, pabūti vieni ir pasivažinėti. O, kokia gėda! Dabar jie tiesiog išjungia televizorių ir žiūri visą tą purvą, supuvusius pasaulio niekalus. Štai taip.

219 Neturiu nieko prieš kiną. Neturiu nieko prieš televiziją. Tai tas supuęs rodomas šlamštas. Štai kas yra. Jei jūs būtumėte išlaikę juos dorovingus, jie ir būtų buvę dorovingi.

220 Tu negalėtumei parduoti šiame mieste senamadiškų batų su sagomis, tikrai ne. Moterys nenori tokių. Jos nori tokių, kad pirštai matytųsi. Kitos moterys taip daro. Štai taip.

221 Kai tu ateini į bažnyčią, negali jiems pateikti senamadiškos religijos, nes kita moteris, ji nenori turėti nieko bendra su tuo. Ne, pone. “Jokio reikalo man eiti tenai. Aš tiesiog tikiu, štai ir viskas”. O, broli, velnias irgi tiki. Teisybė. Tu arba atgailausi, arba pražūsi.

222 Na atleiskite; ne, aš ne. Ne, aš ne. Ne, aš imu tai atgal. Aš myliu žmones. Bet aš—aš jus pernelyg myliu, kad matyčiau jus neriančius stačia galva. Jei Dievas norės, aš panagrinesiu tai šiek tiek vėliau šią savaitę.

223 Na, o dabar žodelis jums, motinos, kurios esate motinos, prieš išeinant. Telaimina jus Dievas. Jūs teisingai auginate vaikus.

224 Mums tenka to įsiveržimo; vis dėlto mes turime eiti į namus ir į daugelį vietų, į mokyklas ir kitas vietas, kur tai yra. Mums tenka jo.

225 Bet Jungtinių Valstijų įsiveržimas, velnias jas paėmė. Nebijokite Rusijos. Rusija neturi nieko bendra. Mes tai darome patys, mūsų pačių supuvimas tarp mūsų. Tai tiesa.

226 Jūs žinote, kad Jungtinėse Valstijose daugiau skyrybų nei visur kitur pasaulyje; daugiau skyrybų. Pagalvokite apie tai. Tai baisu? Motinystė palaužta. Motinos jau nebūna namuose su vaikais, kaip anksčiau. Jos turi dirbti.

227 Štai neseniai vienas šio miesto pardavėjas kalbėjosi su manimi apie tai. Tos moterys dirba gamyklose, jaunos išėjęsios moterys, turinčios mažų vaikų. Vaikus prižiūrėti jos palieka auklėms. Jos dirba tose viešose vietose. Pasakė: “Jos dviese stovėjo tenai. . . ? . . . atleido iš darbo, pasakė: ‘Nesisielokite. Mes vis tiek susitvarkysime.’”

228 O tuoj pat išmuš prostitucijos valanda! Žinoma. Velnias joms pasakė, kad jos vadovauja namuose. Jos eis savo keliu. Jos darys, ką norės. Jei gali, pamėgink išvartyti tai iš jų.

229 Vienintelis dalykas gali tai išvaryti iš jų—tai altorius, priešais Jėzų Kristų, senamadiška, ašarų upeliais plūstanti religija, kuri sudaužys jų širdis ir plėšys į gabalus, ir padarys tokias, kokios turi būti. Štai taip.

230 Na jūs galite manyti, jog aš esu tik senas atsilikėlis. Bet tą dieną, kai mirsi, mano broli, sese, tu suprasi, jog aš kalbėjau Tiesą. Štai taip.

231 Įsiveržimas tęsiasi, štai ta valanda. Dabar, taip, apsisprendimo valanda taip pat, apsisprendimo valanda; ne ateiti į bažnyčią, bet apsisprendimo valanda, ar tu tarnausi Kristui, ar liksi drungnas savo bažnyčioje. Ir tai tiesa.

232 Yra daugybė bažnyčios narių. Jei visi na- . . . ar amerikiečiai, kurie pareiškia esą Krikščionys, būtų tikri Krikščionys, iš naujo gimę Krikščionys, broli, mes būtume beveik taip pat saugūs, kaip ir Danguje. Nebebūtų mirtingųjų bėdų, taip, pone, ligų žemėje, viso kito.

233 Argi nebūtų puiku einant gatve išvysti praeinančią damą ir vyrą: “Sveika, sese. Labas rytas, broli”? Eitų ir jokių. . . Nebūtų jokių rūpesčių pasaulyje. Viskas puiku ir šaunu. Ir prieina tas bičiulis prie kampo; vietoj to, kad aplenktų jus, jis sustotų: “Viskas gerai, broli. Viskas gerai, jūs turėjote. . . O, po jūsų”, jūs matote, tiesiog pirmenybė. . . Argi nebūtų puiku? [Tikintieji sako: “Amen”—Red.] Taip bus, bet tik Tūkstantmetyje, broli. Ta Diena ateis. Teisingai. Taigi dabar mes ne. . .

234 Neseniai buvau pas kaimynus; nieko prieš kaimynus neturiu, bet matau mūsų mažus vaikus. Žmona verkė. Vienas šio miesto gydytojas, jo maža mergaitė būdavo su mano mergaite ir jos mylėjo viena kitą; kol jie išsiaiškino, kad jos pavardė Branham ir kad ji yra gerb. Branhamo vaikas. Tuo viskas buvo nuspręsta. Ta mergaitė daugiau nebegalėjo būti su mano mergaite. “Varge”,—pagalvojau,—“ka gi, gerai”.

235 Keli kaimynai nubėgo tenai, pasakė: “Na juk viskas gerai”. Taigi jie nuėjo pas savo pastorių. Galite man nepasakoti. Jūs žinote, aš—aš tam tikru būdu sužinau daugybę dalykų, jūs suprantate. Taigi jie—jie nuėjo pas savo pastorių ir pasakė: “Jūs žinote, kaimynystėje gyvena toks žmogus, jis toks geras mūsų vaikams”. Pasakė: “Tai gerb. Branhamas. Jis ima juos, sodina į savo mašiną ir vežioja”.

236 Tarė: “Na”, [Brolis Branhamas atsikosėja—Red.] “mes neturime nieko prieš gerb. Branhamą. Viskas gerai, tačiau, suprantate, jis tiesiog kitos žmonių klasės nei mes”. Matote? “Mes, aš—aš norėčiau, kad jūs ne. . . suprantate, aš ne tai, kad. . . Jūs kalbėkitės su jais ir būkite draugiški, bet visa tai užbaikite”.

237 O broli! Mano žmona stovėjo tenai ir raudėjo. Aš tariau: “Širdele, tai perskirianti linija. Kas liečia mane ir mano namus, mes tarnausime Viešpačiui”.

238 Nors nusisuku visas pasaulis; vis tiek Jėzus Kristus! Jei turėčiau būti apšauktas fanatiku, jei manęs vengtų mano giminės, mano draugai ir panašiai, aš vis tiek renkuosi Jėzų Kristų. Laikykis nesikeičiančios Dievo rankos. Kai žemiški draugai apleidžia tave, artėk prie Jo. Laikykis Jo.

239 Dieve, leisk man pamokslauti, kaip niekada anksčiau. Leisk man pamokslauti kaip mirštantis žmogus miršančiajam. Leisk man taip pamokslauti žmonėms, tarytum daugiau netektų pamokslauti. Leisk man juos įtikinti ateiti prie altoriaus, kad jie šauktųsi ašarotais veidais; eitų namo ir gyventų kaip Krikščionys, sugyventų su kaimynais. Baikite krėsti pokštus ir tąsytis, ir šokinėti, ir lakstyti; ir elgtis *šitai*, ir plūstis dėl *šito*, ir eiti *tokiu* keliu. O nedarykite to. Tai velnias. Tos demoniškos dvasios užplūsta Krikščionis.

240 Atminkite, tie tarnautojai buvo pranašai. Jie buvo pranašai. Jie buvo religingi vyrai, aukojantys auką. Jie buvo tokie pat religingi, kaip ir tos dienos mokytojai, bet, broli, jiems buvo toli gražu iki tiesos.

241 Ar nematote, koks religingas yra velnias? Velnias visai nėra anti-, toks didelis dalykas kaip komunizmas, visas prieš Krikščionybę. Ne. Visa tai nuo velnio, žinoma, bet tai ne antikristas. Antikristas yra labai religingas, labai religingas. Dvasia, nukryžiuvisi Jėzų, buvo labai religinga. Visuomet tai buvo religingas pasaulis, religingi žmonės, kurie nukryžiuodavo. Religingi žmonės buvo prieš tikrą Kristų. Religingi pranašai ėjo prieš Michėją. Šios dienos religingi žmonės prieš Dievo Žinią.

242 Atminkite, aš jus perspėjau. Aš jums pasakiau. Aš ne tiek daug liečiu katalikybę, baptistus ir metodistus; aš kalbu apie šventumo žmones, kurie yra štai šiose gretose. Pažvelk į tai šiandien, kaip tai atėjo ir yra dramatiška. O varge! Aš kartais pasiduodu tam. Ir mano širdis plyšta.

243 Stovi tenai su sena bandža, groja ta sena bandža ir džirina tokius niekus: “Ar tai *toks ir toks* Teksaso kaubojus?” Neturiu nieko prieš žmogų; bet tai priklauso tam išoriniam pasauliui. Tai tiesa. Aš jau geriau stovėsiu, broli, be nieko, visiškai nieko nežinodamas, bet tik stovėsiu iškelęs rankas ir sakysiu: “Jėzau, laikyk mane prie kryžiaus”. Taip, pone.

Šventą kryžių aš nešiu,
Kol mirtis išvaduos,
Paskui eisiu Namu,
Tenai laukia manęs karūna.

244 Jums, mielos motinos širyt, kurios buvo tikros motinos ir aš žinau, kad tokių čia daugelis; manau, kad jūs visos. Leiskite man kai ką pasakyti. Telaimina jus Dievas. Jūs esate penktoji Evangelija, mano manymu. Leiskite dabar kai ką pasakyti jūsų vaikams, siek tiek. Nes Brolis Nevillis galbūt pamokslaus. . . šį vakarą apie motiną ar dar apie ką nors, vienas kuris iš mūsų

pamokslaus, gerai, apie motinas. Bet, paklauskite, leiskite man kai ko jūsų paklausti.

245 Atminkite, kai Mozė buvo mažas berniukas, motina jį mokė. Tai buvo dievobaiminga motina, ji ėmė Mozę ant kelių ir kalbėjo: “Mozė”, mokė jį visko. Jis buvo jos mokytojas ar... Ji buvo jo mokytoja, tai yra, prie faraono, ir pasakojo apie tai. Kalbėjo: “Mozė, vieną dieną tu išvaduosi Izraelio vaikus. Tu esi pašauktasis vaikas. Būk tyras ir nesusitepk pasauliu, nes tu esi tas. Tu esi tas”.

246 Mes nežinome, kad jis kada būtų ėjęs kur nors kitur, į kokią nors seminariją, kad būtų kur nors mokėjęs. Jis būdavo rūmuose faraono, kuris buvo stabmeldys; bet jį mokė jo motina. [Brolis Branhamas beldžia į katedrą tris kartus—Red.] Tai tikra motina. Ji mokė Viešpaties nurodymų. Ji kalbėjo jam, kaip jis turi būti šventas. Ji kalbėjo jam, kaip ir dėl ko jis turi gyventi, ir kaip, ką Dievas turi padaryti, padarys jam. Ir tai liko visam Mozės gyvenimui.

247 Ir bet kuri gera, teisinga, ištikima motina užima savo vaikus vietoj to, kad išsiųstų juos į kinoteatrą ar šokius ir panašiai, ji ima juos ant kelių ir moko apie Viešpatį Jėzų Kristų!

248 Štai neseniai kalbėjausi su viena motina telefonu. Ir ta motina pasakė: “O, Broli Billi”,—tarė ji,—“mano vargšas berniukas papuolė į bėdą”. Tarė: “O, į kokią bėdą jis papuolė!”

249 Aš pasakiau: “Taip, aš žinau, miela sese”. O ji tęsė: “Galbūt jis klydo. Aš nežinau”. Tarė: “Vienas sako *taip*, o kitas sako *kitaip*. Aš nebežinau. Bet”,—pasakė,—“nesvarbu, klysta jis ar ne, aš myliu jį”. Štai tau: “Aš myliu jį”.

250 Jis pasakė savo motinai, pasakė: “Aš buvau suklaidintas *to* bei *ano*”. Pasakė: “Mama, aš manau, kad tu vienintelė likai man, brangioji; ištikima man ir nepalieki manęs”. Tai motinos meilė. Tai tikra motina, kuri apkabina savo vaiką. Nepaisant, ar jis teisus, ar klysta, ji eina pas jį. Ir jei Dievas... Jei motina gali taip vertinti savo vaiką, tai kiek daugiau Dievas vertins Savąjį! Jūs suprantate? Laikykitės Jo. Eikite tiesiai.

251 O dabar leiskite man priminti jums kitą motiną, labai greitai, Biblijoje, prieš baigdami. Buvo tokia motina, vardu Erodiada. Ji išmokė savo dukterį šokti. Ji norėjo, kad ji taptų populiari. Ji šoko karaliui ir paprašė Jono Krikštytojo galvos. Mes turime įrašą apie septyniasdešimt jos palikuonių, tos merginos, kuri šoko... Erodiados duktė šoko Erodiui; septyniasdešimt jos palikuonių arba numirė prostitutėmis, arba buvo pakartos.

252 Viena motina mokė savąją pasaulio dalykų; kita motina mokė savąjį Dievo dalykų. Vienas tapo didis vadas ir nugalėtojas, nemirtingas tarp žmonių šiandien; o kita buvo ištvirkusi ir tūkstančių tūkstančius nusivedė į pragarą. Suprantate, ką noriu pasakyti? “Pastatyk vaiką į tą kelią, kuriuo jis turi eiti”.

253 Ir aš, žinoma, prijaučiu toms motinoms, sėdinčioms štai čia, įsisėgusioms baltas rožes. Į Dangų nuėjo motina, gera senamadiška motina, kuri gyveno Dievui, galbūt šiandien ji jau anapus uždangos. Ji laukia ateinančio tavęs. Štai taip.

254 Aš gerbiu įsisėgusius raudonas rožes. Savo motinai, jei nori ką nors dėl jos padaryti, daryk tai tris šimtus šešiasdešimt penkias dienas per metus. Eik pas ją į namus ir melskis, ir gyvenk Dievui. Štai kas turi būti daroma. Ir augink vaikus. O kai vaikai užaugs, jie vadins tave “palaiminta”, po to, kai tu būsi jau anapus uždangos. Štai kur tikra motinystės dvasia, tikra motinos dienos dvasia. Motinos diena tęsiasi tris šimtus šešiasdešimt penkias dienas per metus.

255 Šią dieną jie pardavinėja gėles ir dovanas. Taip daro pasaulis. Jei prasižės, jei pasaulis gyvuos dar dvidešimtį metų, bus ir sūnaus diena, ir dukters diena, ir pusbrolio diena, ir dėdės diena, ir visi tokie panašūs dalykai, tik kad pasaulis įgautų komercinį žavesį. Štai kur visa tai eina—tiesiai į pragarą, labai energingai, į pražūtį.

Tačiau jūs, telaimina jus Dievas, meldžiu. Melskimės.

256 Mūsų mielas Dangiškasis Tėve, mintimis grįžtame širyt atgal, kai prieš kelis šimtus metų tenai stovėjo Juozapatas greta karaliaus Achabo. Ir ta dvasia jo širdyje, dar likusi nuo Dievo, nors jis ir padarė klaidą, kalbėjo jam, sakė: “Tai klaidinga. Tai klaidinga. Tai nešvaru. Tai nešventa. Pranašas sakė, jog šito negali būti”. Ir ta nedidelė Dievo Liepsnelė prabudino jį.

257 O Tu tuomet turėjai, kas atsakytų tai mažai Liepsnelei, tai buvo Michėjas, tikras Dievo pranašas. Jis galbūt atėjo tenai visas nudrįskęs, galbūt jis atėjo nekenčiamas ir visi jie žiūrėjo į jį tarytum būrys vilkų į avinėlių. Bet jis kalbėjo tiesą, nors jam trenkė į veidą, nors jį įmetė į kalėjimą ir maitino sielvarto duona ir vandeniu. Bet vis dėlto žodžiai, jo pasakyti, išsipildė, nes Tu buvai su juo.

258 Dieve, dovanok šiandien, mes žvelgiame į šią Bibliją. Mes žvelgiame į bažnyčios knygas, dekalogus ir panašiai, bažnyčių ritualus, ir matome, kad jie daro *šitai*, *taip* ir *anaip*. Bet pažvelkime į štai šį tikrąjį Žodį ir pasižiūrėkime, ką Jis sako. “Be šventumo niekas neregės Viešpaties. Siekite santaikos ir šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties. Tas, kas myli pasaulį ar pasaulio dalykus, neturi Dievo meilės”.

259 “Paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai. Žmonės bus savimylūs, išdidūs, pagyrūnai”. O tie dideli dalykai, Viešpatie, vyksta! “Užsispyrę, pasipūtėliai, labiau mylintys malonumus nei Dievą; mokantys žmones žmogiškų nurodymų vietoj to, kad mokytų Dievo įsakymų; turintys dievotumo pavidalą, bet atsižadėję Šventosios Dvasios Jėgos”, kuri pripildo žmogų Dvasios, verčia žmogų džiaugtis, verčia ašaras tekėti, verčia jį eiti ir melstis už ligonius, verčia kalbėti kalbomis ir aiškinti,

verčia jį pranašauti. Dievo, gyvojo Dievo Dvasia, jie tiesiog pernešė Ją į kažkokią ložę ar panašiai, “Turintys dievotumo pavidalą, bet atsižadėję jo Jėgos”.

²⁶⁰ O Dieve, tegu ši auditorija šiandien greitai prabunda, prieš ateinant laiko pabaigai ir patenkant į tą būklę. Kad mes atsinaujintume, kaip pasakyta Biblijoje: “Kelkis ir pasipurtyk. Ir teiraukis senojo kelio, kuris yra geras kelias; ir kai jį surasi, eik juo”. Dieve, duok mums rasti tą seną grublėtą kelią, kai mes vėl stosime drauge šimtais, sujungsime rankas ir giedosime.

Aš žengsiu keliu su atstumtaisiais Viešpaties.
Pradėjau keliauti su Jėzumi ir eisiu iki galo.

Dieve, padėk mums taip gyventi ir būti tokiais!

²⁶¹ Palaimink visas šias šaunias motinas, sėdinčias čia, Viešpatie; žinodami, jog jos pačios yra motinos, išsėgusios širyt baltas rožes kaip prisiminimą brangių motinų, kurios jau pasitraukė nuo scenos. O Gyvenimo Valdove, palaimink jas, Viešpatie. Tebūna jos palaimintos ir tebūna jų vaikų prisiminimai tokie, kaip jų motinų, jei jos jau anapus uždangos, nuostabiame Danguje. Suteik tai, Viešpatie.

²⁶² Ir vieną rytą, kai gyvybė nustos tekėjusi mūsų venomis, o mūsų kvėpavimas liausis, atsivers uždanga; ji ateis, galimas dalykas, prie Jordano padėti mums pereiti. O tą didingą dieną, kai mūsų koja žengs tenai, kur nebus... Oras nebus teršiamas cigarečių dūmais. Tenai gatvėje niekuomet nebus girtuoklio. Niekada nebus prostitutės. Niekada nebus nuodėmės. Nebus nieko panašaus. Bet šlovingoje amžinybėje mes gyvensime ramybėje su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir mūsų vaikais. O kokia nuostabi diena!

²⁶³ O Tėve, kol dar tvyro gūdi tamsa, vyksta mūšis, kol velnias veržiasi į šalis ir braunasi į katedras, veržiasi į bažnyčias, apima žmones, plūsta į verslą, plūsta į miestus, į mokyklas, į namus; o Dieve, padėk mums ištvirti, greitai ištraukti kalaviją ir kautis už Dievą, kaip Mozė su—su levitais, kai toje stovykloje viešpatavo nuodėmė. Padėk mums, Viešpatie.

²⁶⁴ Atleisk mums dabar ir palaimink mus. Ir laikyk mus nuolankiais, palaužk mus, Viešpatie. O Dieve, Tu sakei: “Tas, kuris verkdamas sėja, neabejotinai grįš su džiaugsmu, nešdamas pėdus”. O Dieve, sudaužyk mus į gabalus. Suformuok mus iš naujo, Viešpatie. Mes pernelyg iškrypstame iš kelio.

²⁶⁵ O aš, Viešpatie, aš prieinu iki to, kad galvoju apie tai, kiek ateis į surinkimą. O Dieve, aš noriu, kad Tu ateitumei. Ateik, Viešpatie! O Kristau, ateik, Viešpatie! Sudaužyk mane; suformuok vėl. O Viešpatie, niekuomet neleisk tam atsirasti mano mintyse. Dieve, apsaugok mane nuo to!

²⁶⁶ Padėk man, Viešpatie, pamokslauti, kaip jau sakiau, tarytum mirštantis žmogus miršančiajam, žinodamas, kad mes visi

susidursime su Amžinybe. Mes stosime prieš Tave; kai Tu nebebūsi teikiantis malonę, kai Tu nebebūsi gailestingas, kai Tu stovėsi be pasigailėjimo; kai Tu stovėsi piktas, kad teistumei šalis bei žmones, kurie atstūmė ir paniekino Tavojo Vaiko meilę.

²⁶⁷ Dieve, duok man Jo gailestingumą šiandien, kad tą Dieną aš galėčiau būti užtikrintas. Galbūt dabar tenka ir raudoti, bet Tu paversi tai džiaugsmu tada, kai Tu tarsi: "Įeik į Viešpaties džiaugsmą, kuris buvo tau paruoštas nuo pasaulio sukūrimo". Dieve, būk dabar su mumis ir padėk mums, mes meldžiame Jėzaus Vardu. Amen.

JUNGTINIŲ VALSTIJŲ ĮSIVERŽIMAS LIT54-0509
(The Invasion Of The United States)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba pasakytas 1954m. gegužės mėn. 9d., sekmadienį ryte Branhamo Maldykloje Jeffersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas "Voice Of God" įrašų.

LITHUANIAN

©2000 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org